

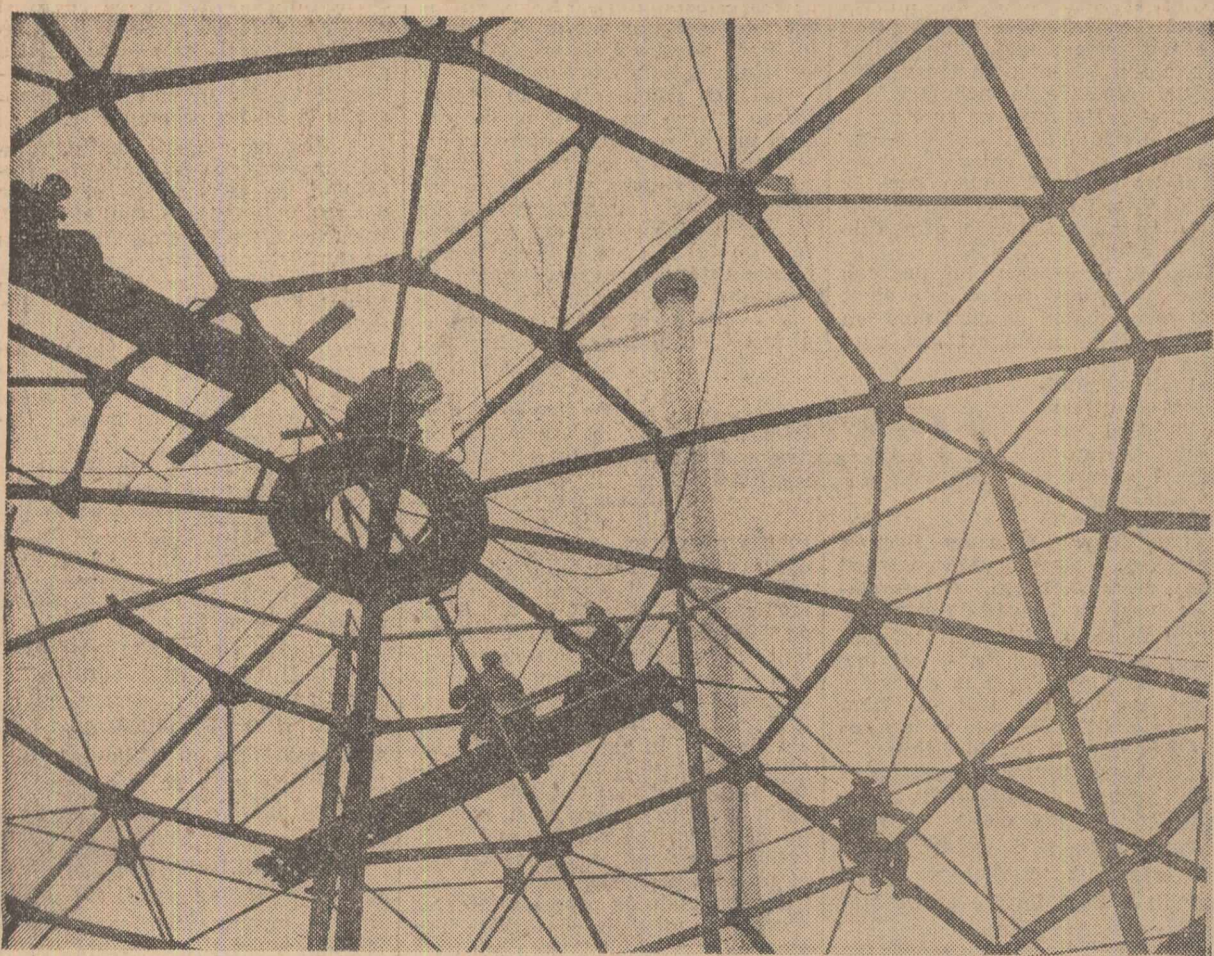
România liberă

ORGANUL SFATURILOR POPULARE DIN REPUBLICA POPULARĂ ROMÂNĂ

Anul XXII nr. 6008

6 pagini — 30 bani

Duminică 9 februarie 1964

Sudori la înălțime

Foto: NICU VASILE

STATISTICA ȘI PROBLEMELE MAJORE ALE ECONOMIEI

Impetușul ritm de dezvoltare a științei, creșterea considerabilă a aplicabilității ei practice, apariția de noi și noi ramuri ale acesteia, pătrunderea ei în cele mai diferite domenii ale vieții practice sînt semne neîndoielnice ale amplorii și eficienței revoluției științifice actuale.

Desigur, acest proces — atât de caracteristic timpurilor noastre — cuprinde și statistica, în activitatea căreia împletirea muncii practice cu preocupările teoretice, științifice, devine o condiție indispensabilă pentru progresul ei. Acest lucru este pe deplin explicabil, dacă avem în vedere sarcinile statisticii în țara noastră, izvorite din documentele partidului, subordonate nevoii de a caracteriza cât mai cuprinzător, mai real, istoricul proces de construire a socialismului.

În ultimii ani, activitatea științifică în domeniul statisticii s-a dezvoltat mult și s-a ramificat, rezultatele a-căreia se introduc pe scară tot mai largă în practică. Linii principale ale activității științifice sînt determinate de necesitatea rezolvării unor probleme practice, de găsirea unor metode mai perfecționate, mai cuprinzătoare pentru caracterizarea fenomenelor și proceselor economice.

Aceste linii și preocupări majore și-au găsit o oglindire și în lucrările celei de a III-a sesiuni științifice a Direcției Centrale de Statistică, care s-a ținut de curind. Faptul că această sesiune a pri-lejuit întrunirea unui număr mare de oameni de știință, profesori, economiști, statisticieni, matematicieni, ingineri, din diferite institute de cercetări științifice, instituite de în-vățămînt, ministere, întreprinderi, atât din Capitală cît și din regiuni, în-găduie afirmația că momentele importante relevate la constituire sînt valabile pentru întreaga activitate statistică actuală din țara noastră. În statistică, mai mult de-cît în economie, preocuparea de a folosi pe scară largă metodele ma-te-matice moderne are cea mai mare actualitate și, desigur, importanță a-căreia va crește în viitor.

Ca și în trecut, pentru statistică este de cea mai mare actualitate metoda selectivă, chemată să înlocuiască tot mai mult înregistrările

Prof. univ. M. Biji
director general al Direcției Centrale de Statistică

totale. Ea va trebui să fie folosită și la prelucrarea datelor statistice, să fie introdusă și la controlul calității producției, avînd binecunoscu-tele avantaje.

Nevoile planificării reclamă im-petuos îmbunătățirea metodelor de prelucrare a înregistrărilor planului, de caracterizare mai cuprinzătoare a calității îndeplinirii sale. Din punct de vedere statistico-mate-matic, aceasta se reduce la îmbunătă-țirea metodelor de extrapolare, de măsurare a ritmicității îndeplinirii.

Fără îndoială, toate aceste metode trebuie să aibă drept finalitate des-coperirea rezervelor nefolosite, im-bunătățirea întregii muncii de pla-nificare.

În studiul actual, trebuie con-side-rată necesară abordarea în comun — de către economiști, statisticieni și matematicieni — a problemei elab-orării modelelor economico-mate-matice. Oferind o reprezentare sche-matizată a unui proces economic, re-dus la parametrii de bază, aseme-ne metode s-ar dovedi foarte utile în munca de planificare și de ana-liză statistico-economică. Desigur, s-ar putea elabora, inițial, modele mai simple — de altfel, o experien-ță în acest sens există — trecîndu-se apoi la modele la nivelul econo-miei naționale privind reproducția lărgită, eficiența economică a in-vestițiilor și altele.

Perfecționarea metodelor de ana-liză a corelațiilor statistice este — așa cum s-a arătat și la recenta sesiune — o sarcină actuală.

Extinderea acestora, în variante mai complexe, la studiul unor proble-me din industrie, agricultură, teh-nică, din domeniul demografiei, ar aduce certe folosuri.

Trebuie să se dea o apreciere poziti-vă continuării preocupărilor în do-meniul programării matematice, tre-cîndu-se de la programarea liniară la cea neliniară, la programarea stohastică, dinamică — și, deși a-semenea metode, ca și metoda fi-

relor de așteptare sau altele, nu fac parte din statistică — avantajele pe care le-ar obține indirect acestea sînt destul de mari.

Prin actualitate stringentă se im-pun preocupările în domeniul me-canizării și automatizării lucrării statistice și de evidență și — așa-ză-zute — eforturile trebuie conju-gate în direcția unei mai raționale folosiri a mașinilor statistice, „cla-sice” și în cea a introducerii și fo-losirii mașinilor electronice de calcul. Finalitatea unor asemenea măsuri este cît se poate de clară: economi-sirea muncii la diferite niveluri, creșterea operativității muncii de în-formare statistică și, în același timp, posibilitatea de a aplica prac-tice metodele statistico-matematic moderne.

Am prezentat cu prioritate pro-blemele metodelor matematice și automatizării, deoarece ele sînt re-lativ noi în țara noastră și, fără îndoială, trebuie să le acordăm aten-ția cuvenită. Pe primul plan însă, se situează — în continuare — pro-blemele balanțelor economiei na-ționale, ale indicatorilor sintetici ai economiei naționale, ale caracte-rizării aspectelor principale din cele mai importante ramuri ale econo-miei naționale, metodele de studiere a nivelului de trai.

Cîteva probleme din acest dome-niu atrag atenția în mod cu totul aparte. Este vorba, în primul rînd, de balanța legăturilor dintre ramuri. Proprietățile certe de cunoaștere a structurii economiei naționale, a principalelor corelații din cadrul ei, a fluxurilor valorice și materiale, recomandă de la sine această me-todă.

În fața statisticii din țara noastră stau în prezent mari sarcini în le-

(Continuare în pag. 4-a)

Dezvoltarea rețelei telefonice

Ca urmare a intrării în funcțiune a centra-lelor telefonice auto-mate de la Sinaia, Cim-pina, Focșani, Reșița, Deva, Rm. Vilcea, Tur-da, Predeal și Mangan-glia și a lărgirii capaci-tății celor din Constan-ța, Brașov, Timi-șoara, Ploiești și Bucu-rești-est, rețeaua tele-foinică a crescut cu încă 25.000 linii față de 1962. Pentru îmbu-nătățirea legăturilor

telefonice au fost puse în funcțiune noi cir-cuite interurbane pe liniile care leagă Ca-pitala cu Oradea, Cra-iova și Constanța.

Se extinde sistemul de comunicații cu aju-torul curentilor pur-tători, care permite ca pe un singur circuit să se efectueze simultan mai multe convorbiri. Începînd din acest an, prin intermediul cu-

rentilor purtători, pe cele trei magistrale de radio-rețea folosite în transmiterea pro-gramelor de televiziune se vor putea efectua și un număr însemnat de convorbiri telefonice.

O mare parte din a-paratura de telecomu-nicații ce urmează a fi instalată este produsă de întreprinderile in-dustriale noastre elec-trotehnice. (Agerpres).

Manifestări medicale importante în anul 1964

Anul acesta, în țara noastră vor avea loc importante manifestări medicale, la ale căror lucrări vor participa, alături de specialiștii români numeroși oameni de știință de peste hotare.

La București se vor desfășura Congresul național de chirurgie și Congresul național de medicină internă, unde vor fi dezbătute probleme actuale ale acestor do-menii ale științei medicale.

Tot la București se vor organiza conferințe naționale de radiologie, psihiatrie și fiziologie, iar la Maramureș o conferință națională de ortopedie. De asemenea, vor avea loc conferințe pe teme de specialitate, ca: profilaxia, cordul pulmonar cronic, onco-logiile infantile, diagnosticul și profilaxia silicozei, obezitatea etc.

Uniunea Societăților de Științe medicale din R. P. Română va fi reprezentată, anul acesta, la manifestări internaționale de numeroși oameni de știință din țara noastră. (Agerpres).

Dotarea depoului C. F. R.-Ploiești cu locomotive Diesel

PLOIEȘTI (Agerpres). — Depoul C.F.R. Ploiești a fost dotat cu 16 locomotive Diesel-electrice, fapt ce a permis ca în prezent toate trenurile de marfă care parcurg distanța Ploiești-Palaz să fie remorcate de asemenea locomotive. Ca urmare, tonajul mediu pe un tren de marfă a crescut de la 1.720 tone, la 2.000 tone, iar distanța dintre Ploiești și Constanța este parcursă acum într-un timp de 3 ore și mai scurt. Pe această cale, Depoul Ploiești a realizat în prima lună din acest an, un tonaj mediu cu 43 la sută mai mare decît cel obținut în ultima lună din 1963.

260 cinematografe sătești în regiunea Iași

IASI (coresp. R.I.). — Satul Treștiana, din raionul Iași, s-a îmbogățit recent cu un nou obiectiv cultural și anume o instalație proprie de cine-matograf. Asămenea unități culturale au mai intrat în funcțiune și în alte 7 locali-tăți rurale, printre care Ciu-reu, Mînistre, Greaiduri și altele. În prezent numărul unităților cinematografice să-tești din regiunea Iași se ridi-că la 260.

Mașini moderne în exploatarea minieră

CLUJ (Agerpres). — Exploa-tările miniere din regiunea Cluj au fost dotate în ultimul timp cu noi mașini și aparate de mare productivitate. Ast-fel, la mina Agăreș, au intrat în producție două linii teh-nologice de preparare a cao-linului cu o capacitate de peste 200 tone zilnic fiecare. Exploatarea Corniș și Sătra au fost dotate cu excavatoare

iar la minele Rodna și Agăreș a fost mecanizat încărcutul în subteran prin intrarea în pro-ducție a unor mașini de mare productivitate.

Anul acesta, parcul de uti-lităte ale exploărilor miniere se va mări cu noi mașini de încărcat în subteran, excava-toare de mare productivitate, autocamioane etc.

AZI VĂ INFORMĂM DESPRE:

Vacanta de iarnă la Sinaia

SINAI (coresp. R.I.). În a-ceste zile Sinaia este o mare tabără studentescă (sînt aici aproape 1000 de studenți din toate colțurile patriei). Odată cu ei își petrec concediul de odihnă în stațiune și 1.100 oameni ai muncii, cea de a 3-a serie din acest an. Anul acesta stațiunea Sinaia va găz-dui de peste 2 ori mai mulți vizitatori decît în anul 1960.

Laborator viorilor

La Institutul de cercetări forestiere activează un labora-tor care se ocupă de încercări fizico-mecanice ale lemnului. Printre temele importante ce-tate de acest laborator este și aceea a instrumentelor mu-zicale din lemn, temă în ca-dru căreia se studiază pro-prietățile acustice ale lemnu-lui românesc (molod-paltin) ce se folosește la construirea in-strumentelor muzicale. În acest laborator este în curs de cer-cetare stabilirea celor mai bune lacuri pentru viole, violoncelle etc., știut fiind că lacuirea asigură atît conserva-rea cît și elasticitatea instru-mentului.

Metode moderne în alimentarea animalelor

ORADEA (coresp. R.I.). — În 25 de gospodării agricole colective din regiunea Crișana, printre care cele din Bors-Diosig, Mădăras și altele s-a aplicat în ultima vreme, cu rezultate bune, metoda ali-mențării tineretului bovin la doi-că artificială. Cunoștințele avansate ale acestor metode, Consiliul agricol regional Crișana a stabilit o serie de măsuri pentru generalizarea me-todelor în toate gospodăriile co-lective din regiune.

Clubul din orașul Victoria

În orașul Victoria s-a dat de curind în folosință o nouă construcție social-culturală: clubul sindicatelor. Clădirea cuprinde o sală de spectacole cu 600 de locuri, bibliotecă, săli de muzică, lectură, șah etc. (Agerpres).

Cum va fi vremea?

Pentru zilele de 10, 11 și 12 februa-rie se anunță următorul timp probabil: Vreme schimbătoare, cu cer temporar noros. Vor cădea zăpezii locale. Vînt moderat. Temperatura usor variabilă. Minimele vor fi cuprinse între minus 2 la minus 12 grade, local mai cobo-rîte, iar maximele între minus 5 la plus 5 grade. Ceață locală la sfîrșitul intervalului.

„Vă mulțumim dragi prieteni români”

CONSTANȚA (Agerpres). — Pe-trolierul românesc „Pravoha” naviga în apele Mării Egee, cînd telegra-fistul Mircea Geanoglu a recepționat semnalele X lansate de nava „Lau-ra”, sub pavilion italian. Un mari-nar din echipajul navei italiene se accidentase grav, avînd leziuni la craniu și torace, și comandantul fă-cea apel la orice altă navă străină cu medic la bord pentru a acorda un consult medical urgent.

Prin intermediul telegrafistului, tînărul medic Teodor Ursache de pe petrolierul românesc s-a angajat imediat în acțiunea de salvare a vie-ții unui om. De la o depărtare de cîteva sute de mile, din cabina sta-ției de radio, el a condus prin me-saje transmise pe calea undelor, toate operațiile de salvare a marina-rii străin accidentat, îndîmînd măs-surile ce trebuiau luate, recoman-

dînd medicamentele ce-l trebuiau administrate.

După două ore, telegrafistul pe-trolierului românesc recepționa ves-tea mult-așteptată, înscrisă de co-mandantul navei italiene „Laura”: „Marinarul a fost salvat. Vă mul-țumim dragi prieteni români”.

La ultima sesiune a Sfatului popu-lar al Capitalei, se amînea, printre celelalte măsuri luate în cursul anu-lui trecut în vederea îmbunătățirii activității întreprinderilor de admi-nistrare locală (I.A.L.) și de repara-ții (I.R.C.R.), despre talonul de garanție pentru lucrările de con-strucții și reparații executate la imo-bile. Am considerat mențiunea fă-cută în sesiune ca pe un argument serios asupra eficacității introduce-rii talonului de garanție, ea fiind de fapt și un prim îndemn pentru a urmări puțin rezultatele obținute.

Investigații sumare ne-au pus în posesia cîtorva informații foarte promițătoare. Întîi, că această idee a fost aplicată în raionul Tudor Vladimirescu (și nu întîmplător), că încă din vară, mai precis din luna iunie, s-au dat taloane de garanție la lucrările de construcții și repara-ții ce depășeau valoarea de 8.000 lei și că în prezent — amînuînt de ase-menea îmbucurător și semnificativ — această idee se află în curs de generalizare, fiind aplicată de întreprinderi de administrare locală și de cele de construcții și reparații din celelalte raioane ale Capitalei.

Cu astfel de elemente prevedeam reușita unui material care să in-formeze (cît de cît) sau cel puțin să atragă atenția celor ce lucrează în întreprinderile de administrare lo-cală și în cele de construcții și reparații existente și în celelalte orașe ale țării.

Așadar, într-o dimineață ne-am infiintat la I.A.L. Tudor Vladimirescu. Am ales raionul acesta, deoarece știind că taloanele de garanție au fost introduse aici încă din vară, am socotit că rezultatele obținute se vor fi cristalizat îndeajuns pentru a permite o imagine de ansamblu, une-le concluzii. Într-o discuție cu șeful serviciului tehnic, tov. Sima, și cu încă un inginer care face parte din comisia de recepție a I.A.L. Tudor Vladimirescu, aflăm de la ce nece-sități a pornit ideea introducerii ta-lonului de garanție. Prea numeroa-

„Studentii” din Băilești

Nu mai încapă nici o îndoială: zăpada pre-dispune la veselie. La Băilești, a început să ningă de azi-dimineață și viața satului parcă-i alta.

Nu ne referim numai la copiii care au um-plut derdelușurile cu săniile și ciotele lor. Și vîrstnicii trăiesc din plin bucuria zăpezii proaspete.

Iată, pe ulița mare, trece un grup de oa-meni în toată firea. Sînt 5-6 înși veseli și gî-lăgioși ca niște școlari.

Ca și cînd ar vrea să confirme presupu-ne-noastră, unul dintre ei se abate din drum și strigă la o poartă:

— Stoiene! N-ai, măi Stoiene!...

— Unde tîe studentul, Ileană? Spune-i că-l dăm lipsă...

— Prezent, răspunde „studentul”, ieșind prompt din casă și îmbrăcîndu-se din mers.

— Ha, măi, ori voini să tragi ciuhul?

— Ba nu, dar nu-mi găseam cătușă...

Pornesc cu toții mai departe. Din urmă, răsună zurgăliții unei săni.

— Iacă și trelebuzul. Un-te duci Florică?

La gospodărie?

— Acolo.

— Ei bravo! Ia oprește atunci să urce pa-sagerii...

Și astfel, cu „trelebuzul” sau pe jos, so-se-sc la sediul elevii cursurilor agrozootehnice de la gospodăria colectivă „23 August” din Băilești. E bine să menționăm că toate cele șase cursuri sînt frecventate de un număr de aproape 500 de colectiviști. Li urmăim și noi pe cei din grupul „trelebuzului” la casa-la-borator a gospodăriei, unde se ține azi, la cursul agrotehnic, lecția 20.

Aplecări deasupra câielor în care, cînd și cînd, își notează cîte ceva, cursanții urmă-resc cu atenție explicațiile inginerului agro-nom Ileana Sălcănuș. Și aici e vorba tot de zăpadă.

— Zăpada e bună, spune inginerul, dar dacă da un ger peste semănături se formează o crustă care amenință să înăbușe plantele.

În consecință, se recomandă ca peste tot unde apare, asemenea crustă să fie spartă cu grapele stelate.

Apoi se trece la alt punct: transportul în-grășămintelor la cîmp.

— Acum e timpul foarte potrivit pentru a-căastă muncă, spune lectorul. Zăpada n-are nici măcar un lat de palmă, nu e așa? O vi-toare nînsore ne-ar îngreuna munca sau, mai rău, ne-ar împiedica să executăm timpul potrivit această măsură agrotehnică im-portantă.

Discuțiile devin din ce în ce mai însufe-țite. Fiecare exemplu subliniază importanța execuției la timp și în cele mai bune con-diții a lucrărilor de îngrijire a culturilor ce-riale în timpul vegetației — tema de azi a lecției. De altfel, elevii cursului agrotehnic din anul al II-lea au în urma lor un sir în-treg de experiențe în această privință.

— Cum a fost la Faranga.

— Sau în tarlaua din Drumul Rastului, se întrec oamenii să exemplifice cele învățate.

Pentru a dumiri cititorul asupra acestor în-tervenții, trebuie să facem o scurtă par-an-teză.

„Tarlalele din Faranga și Drumul Rastului au constituit, ani la rînd, exemplele cele mai grăitoare cînd era vorba de a demonstra ne-fertilitatea vreunui sol. Abia de se putea scoate la ha 700 kg de grîu sau 850—900 kg de porumb. La cursul agrotehnic din 1962 cineva remarcă:

— O fi ea bună agrotehnică, dar dacă nu te ajută pămîntul? Uite că la Faranga... sau la Drumul Rastului...

Astăzi, nimeni nu mai e tentat să ridice astfel de probleme. Anul trecut, la sfatul inginerului, s-au luat o serie de măsuri pen-tru fertilizarea tarlalelor respective, pentru respectarea întocmai a regulilor agroteh-nice. Semănăturile au fost făcute la timp și în teren bine pregătît, respectîndu-se întocmai densitatea (la porumb, de 33—35.000 de plante la hectar). De asemenea, s-au transportat la cîmp însemnate cantități de îngrășăminte. O atenție deosebită s-a dat și lucrărilor de în-grijire a culturilor. Grîul a fost grăpat și plu-vit la timpul cerut. Porumbul s-a prărit de 3 ori cu mijloace mecanizate și de două ori manual. Rezultatele le-am văzut. Anul acesta, colectiviștii și-au propus să scoată în medie la hectar peste 1.000 kg la grîu și 2.500 kg la porumb. Aflăm că la una din lecțiile trecute, s-a stabilit concret ce anume lucrări urmează să fie executate pe fiecare parcelă în parte.

În zilele acestea de iarnă, colectiviștii din Băilești învață cu sîrguință, fiecare în spe-cialitatea lui. La cursul legumicol, de pildă, lectorul Elisabeta Băltoi le-a vorbit elevilor despre amenajarea răsadnișilor și producere-răsadurilor. Am încheiat vizita la gos-podăria colectivă din Băilești la cursul zoo-tehnic (cursul inginerului zootehnici Lădă Preda). Și aici, ca și la cursul agrotehnic, ingi-nerul nu s-a mulțumit numai cu expunerea temei: „Hrînire și îngrijire rațională a vacilor”. Lădă Preda a împletit cunoștințele predate cu aspecte din munca desfășurată de colectiviști în timpul anului, cu rezulta-tate obținute de fruntașii sectorului respec-tiv.

Mai mult chiar, i-a pus să vorbească despre rezultatele lor chiar pe cei care le-au reali-zat. Sau dimpotrivă, i-a îndemnat la cuvînt pe cei cu rezultate mai slabe, cerîndu-le să-și spună singuri părerea despre munca lor.

Dintre îngrijitorii frunții, primul atras în discuție a fost Constantin Roșu.

— Dumneata, nea Costică, a spus ingine-ru, ai în lot vaci de aceeași rasă, ca și ceilalți îngrijitori și furajele pe care le administrezi sînt la fel. Și totuși ai reușit să scoți zilnic de la fiecare vacă cu trei litri de lapte mai mult decît ei. Vrei să ne spui și nouă ce me-tode ai folosit?

Constantin Roșu nu s-a lăsat îmbiat prea mult. El a vorbit în amănunt despre munca lui, care începe cu respectarea programului de grajd, a orei și rațiilor de furajare și se termină cu plimbarea vitelor.

Și pentru că unii cursanți își luau de zor note, bănuim că nu toți îngrijitorii au pro-cedat ca Constantin Roșu, dar că sînt hotărîți să aplice și ei în viitor cele mai bune metode de îngrijire a vitelor. În orice caz, am aflat că anul acesta ei s-au angajat să obțină în medie cîte 1.900 litri de lapte de la fiecare vacă.

I-am lăsat pe cursanții din Băilești în plînd activitate. Cînd am ieșit afară, nînsorea în-cetase și în aer se vestea un pui de ger...

ANA CRISTEA

Datorită condițiilor create, anul acesta la stațiunea de Incubare Ștefănești, Pitești, s-au realizat primul număr mai de găluște de pui în anul 1963. Numai în luna ianuarie au fost scoși peste 8.000 de pui. În clipsele O nouă șarjă de pui Foto: AGERPRES

Acul în carul cu fîn sau... talonul de garanție

cele constatate de ei. Ingrîșorai pentru că își dau seama că aceste defecțiuni, pînă cînd vor veni lucrăt-orii de la I.R.C.R. să le remedieze, se vor amplifica. Ei cunosc sistemul. Știu cîi a trebuit să aștepte pînă ce au început reparațiile, deși aveau niște argumente foarte serioase.

— De data asta n-o să mai aștep-tăm chiar atît! Doar aveți la îndemînă talonul de garanție. Trebuie numai să acționați cît mai rapid, să nu amînați lucrurile. Depinde numai de dumneavoastră.

Auzind toate acestea, interlocu-torii noștri au clipit cu mirare. Cum? Ce talon? Despre ce vorba?

Le-am explicat pe îndelete rostul talonului de garanție, deși situația era de-a dreptul paradoxală. Ba, de cîteva ori, tovarășul Spiridon ne-a mulțumit (nouă!!!) că le-am dat de știre despre această posibilitate. În neîndemurarea lor, au admis ipoteza că poate la localitarul apartamentului de jos unde sunasem la început și ne răspundese bătrînica aceea) să fi fost dat talonul de garanție. Dar tot ei s-au mirat: dacă era o chestiune atît de importantă de ce nu o știu ei ei? Asta ne-am întrebă și noi mai ales că în toată casa existau doar cîinci familii, deci era simplu să fie informați.

În strada Văcărești nr. 26, am constat o situație la fel de bizară. Ca și în strada Pitagora, imobilul nu are propriu-zis un administrator, fiind locuit doar de cîteva familii. Dintre locatari, Petre Ștefănescu se pare că s-a ocupat mai mult de treburile privind buna întreținere a imobilului. Dar la întrebarea noastră, rămîne și el nedumerit. Nu, nu știu despre nimic un fel de talon. Poate stie tovarășul Săvulescu sau Săndulescu (nu stie bine cum o cheamă de la sectorul I.A.L.).

Ni s-a părut prematur să tragem o concluzie. Poate e doar o întîmplare, poate... De aceea, am vizitat și

ELISABETA PETREANU

(Continuare în pag. a 2-a)

Nici iarna nu împiedică activitatea scafandrilor din portul Constanța. În clipse: Scafandrii Ion Davidescu și Nichel Feodor se pregătesc să ia startul în adîncuri. Foto: AGERPRES

Ca un singur om

Din volumul în pregătire „România în haine de lucru” de VICTOR VÎNTU

31 de kilometri, pe care acceleratul, trecând prin 38 de tuneluri, îi străbate în 79 de minute. Este ecuația în timp și spațiu a celei mai îndrăznești străpungeri din întregul lanț carpatic. 31 de kilometri de aspră frumusețe, 79 de minute de incintă: Bumbești-Livezeni.

Cîteva legendare ape, căutînd pacea cîmpiei și ascultînd parcă matema care mare a Dunării, au reușit să forțeze uși în Carpați. Isprăva de la miazănoapte a Blistriței se regăsește ca un ecru în vâlcelele așezate ale Prahovei, Argeșului, Oltului și Jiului. Meridionali sînt mîndri, puternici și îndărătnici; nicăieri însă sălbăticia lor încăpătînire n-a părut mai greu de înfrînt decît în Paring. Jiului abia i-au dat voie să treacă, chinîndu-l rafinat, poate fiindcă e cel dinții dintre evadații spre Dunăre, îndată după ce ea însăși reușește marea evadare din Cîlșura Cazanelor. Dar ceea ce i-a fost îngăduit Jiului parea cu desăvîrșire interzis omului. În drumul lor neabătut spre miazănoapte, trenurile tălau Carpații pe Valea Prahovei și a Oltului. Paringul se înalta inexpugnabil. Doar Jiul, cu prețul ațuor sacrificii, izbutise să se infiltreze pe sub poarta cetății. Drumurile însă, drumurile de fier se frîngeau sub crenelurile de la nord și sud. Un capăt de lume era la Bumbești, un capăt de lume — la Livezeni. Într-o vreme, două capete de lume, se ridicau 31 de kilometri de stîncă.

Puteau fi altfel decît dinamitați? Dar dinamita încercată de burghie vreme de două decenii s-a dovedit neputincioasă. Tinerilor în salopete albastre, în 1948, le-au trebuit însă numai șapte luni. Ei tot cu dinamita au lucrat, dar cu o dinamită nemaicunoscută pînă atunci în istoria țării, și a cărei explozie avea să răsună, apoi, în repetate rînduri: „hei-rup, hei-rup! Bum!” Căci aceasta este Bumbești-Livezeni! Un temerar „hei-rup!” al unei erice epopei tineresti. De-a lungul celor 31 de kilometri, ori de cîte ori îi parcurg,

aud în glasul roților de tren, ritmat. Bum-bești — Live-zeni! Bum-bești — Live-zeni! Scandea tuneluri. Scandea viaducte. Văile și munții. Bum-bești — Live-zeni!... Aici, în defileul Jiului, cîntecul răsună cu tineretea lor de-atunci, timpul parcă a încențat. Ecoul lor, matur, l-am regăsit de-atîtea ori în fațetele unora dintre cei mai buni de pe șanțurile României în haine de lucru. La oameni, astăzi, în puterea vîrstei, unii încărunțiți, cu copii, trecuți prin școala vieții și prin școli cu diplome, oameni a căror semnătură colectivă e înscrisă de-a lungul acestor 31 de kilometri de tinerete.

De-a lungul lor, admirîndu-l, simt întotdeauna mai acut decît oriunde limita materială a dreptunghiului ferestrei de tren. Iar asta m-a făcut să visez odată, împreună cu tovarășii mei de compartiment, la vagonetele viitorului. Le vedeam cu pereții și plafon de sticlă, descoperind panoramic întreaga priveliște. O simplă rotire a capului îți va permite să admiri, cu privirea, într-o unică imagine, crenelurile Paringului și cerul de deasupra lor, și Jiul scuturînd de friguri, tunelul din care abia ai ieșit și cel în care urmează să te afunzi, micuța gară din piatră de munte și chipul fugăr al revizorului de cale, arcuiea zveltă a viaductului și colții sfîrșîți ai stîncii. Un vis pe măsura celor 31 de kilometri de aspră frumusețe. Atunci noi, oamenii aceluia compartiment, ne-am hotărît să supunem căilor ferate sugestia ca primul tren transparent să fie pus în circulație pe ruta celor 79 de minute...

Bumbești.
Valea Sadului.
Meri.
Lainici.
Pietrele Albe.
Livezeni.

Dintre cele cîteva drumuri care duc spre inima de cărbune a țării, niciunul nu te pregătește într-aftea pentru a-i simți mai degrabă bătaia. Preludiu eroic, puternic, dramatic al Văii Jiului.

REVELAȚII ÎN PARING

M-a prins o dată înserarea în Paring, la cabana Rusu. Fusesem pînă atunci de cîteva ori în Valea Jiului; călătorisem pe șoselele ei asfaltate cît și pe drumurile abrupte, de munte — nu m-aș mai fi răfăcî nicăieri, ziceam — dar iată, am observat că mai am de făcut ordine printre cunoștințele mele geografice. Mărturisirea e la locul ei. În mod obișnuit, cînd vorbim despre așezările miniere ce se înșiră între Uricani și Lonea, cînd vrem să fixăm geografice locul unde se află principala bază carboniferă al țării, folosim două cuvinte: Valea Jiului. Noțiune axiomatice. Dar exactă, oare? Nu știu cîți și-au pus această întrebare — nici eu nu mi-am pus-o pînă ce n-am privit Valea de la înălțimea Paringului.

Dacă ați contemplat de pe Postăvarul priveliștea Țării Birsei, dacă ați cuprins cu ochii Valea Prahovei de la înălțimea Cotei 1400 — vă puteți imagina largimea perspectivelor oferite de cabana Rusu. Un amurg limpede, de octombrie abia înăsprit. Contururile munților și ale așezărilor omenești nu erau estompate ca în aburul de culoare al unei picturi, ci apăreau precise, ca într-un desen făcut cu penița. Așa am descoperit cu treptăți surprindere că valea aceea știută a Jiului e de fapt alcătuită din două căsuiri prelungi, străbătute fiecare de cîte un rîu. Unul izvora de pe aici, din apropiere, scăpat din Paring — firav, plîpînd, cu totul altfel decît bărbătescul Jiul pe care-l văzusem luptînd cu Carpații — și se pierdea după un colț de munte. Către același colț de munte sosea din zare — poteacă de apă între Retezat și Vlăcan — un alt rîu, geamăn. Unul spre celălalt veneau rîurile, gata să se cuprindă. Mai apoi, harta avea să-mi precizeze noțiunile noi pe care le descoperisem la fața locului. Priveliștea largă nu era a unei singure văi ci, cu adevărat, a două

văi; tăiate nu de un singur Jiul, ci de două Jiuri — de est și de vest. Abia de la înălțimea lor în locul numit Bărbăteni se naște bărbătescul Jiul, a cărui primă și cea mai de seamă viteză o consemnează pasul Surduc. Valea Cărbunelui este, exact spus, valea celor două Jiuri. Noțiuni de geografie elementară, dar...

Și mi-a mai dezvăluit ceva, nu mai puțin surprinzător, dar mai frumos încă, priveliștea de la poalele Paringului. Cîte orașe sînt în Valea Jiului? Am trecut de atîtea ori prin ele, încît îmi părea ușor să răspund: Petroșeni, Lupeni, Vulcan, Petrița și „mezinul” Uricani. E drept însă că simțisem, intuitiv și o altă realitate geografică, dar pe care n-am putut-o niciodată exprima atît de clar și cu sentimentul unei adevărate descoperiri, ca de astă dată. Jur-împrejur, se lăsase noaptea. Munții și-au tras pătură peste cap, adormind. Singură Valea era trează. Luminile ei, fără număr, păreau ale unui imens poem de iarnă doborît. Deprins cu imaginea de zi a orașelor Văii Jiului, bănuisem pînă atunci că, văzute de sus, noaptea, luminile lor trebuie să alcătuiască constelații distincte. Ele erau însă asemenea unui suvoi neîntrerupt, neîntrerupt ca apele celor două riuri, și aveau contururile scintilătoarelor pom de iarnă — după forma alungită, oarecum triunghiulară, a Văii. Încercam senzația că mă aflu într-un avion, încremîntat ca prin minune, într-un moment al nopții, deasupra unui mare oraș.

— Orașul Valea Jiului! am exclamat. Cîte orașe sînt în Valea Jiului? Două. Unul era acesta, pe care-l admiram scintilind în noapte. Al doilea e orașul subpămîntean.

Un oraș construit pe orizontala Văii.

Celălalt oraș — pe verticala ei.

VERTICALA VĂII JIULUI...

Cine poate preciza cu ce s-a început? Cu utilitate orizontale sau cu cele verticale? Dar s-a început pe la 1850. Pînă atunci fusese o depresiune, o paranteză carpatică, vag locuită de niște oieri cu trăsături și veșminte dacice, răzlețiți de marea lor, Tara Hațegului. Cărbune. Cărbunari. Căci primii care au scormonit aici pămîntul, la început doar la suprafață, tăind cu sîlașii primii metri de uita subpămîntean erau cărbunarii și nu mineri. La rădăcina arborelui genealogic al celor mai vechi familii de mineri din Valea Jiului se află cîte un astfel de cărbunar. Cel care a pornit construcția vertiginosă a orașului subpămîntean a fost unul și același personaj cu cel care a făcut să ia avînt, într-un alt colț al ținuturilor hunedorene, industria siderurgică: aurul. Aurul născut din cărbune — cărbunele Văii Jiului — și ținînd de-a lungul a tot mai numeroase drumuri de fier — fierul hunedorean. Treptat, acestui oraș — s-au dezvoltat dimensiunile. Cincizeci de kilometri de cărbune, de la un capăt la celălalt al Văii adăpostind douăzeci și cinci de straturi. În această imensă masă, geologică, vreme de peste un secol, mi de mineri au sculptat fantasticul lor oraș subpămîntean. L-au

sculptat în stîncă. Dar cum l-au sculptat, cu ce preț — o spune istoria de eroice și dramatice lupte a Văii Jiului.

La cîteva sute de metri sub pămînt, într-una din galeriile Lupenilor, se află o placă de fier care a fixat, cu vreo trei decenii în urmă, momentul descoperirii celei galerii. Citești pe ea numele a cincisprezece mineri. Unul singur dintre cei cincisprezece se mai află în viață. Nici unul dintre ceilalți păstrează n-a murit de bătrînețe. Au pierit de silicoză, subalimentație, explozii, gloante de jandarmi. Dintre atîtea cite se plămădeau cu ajutorul cărbunelui, acestor mineri, ca și mulțor altora, nu le-au fost hărăzite decît silicoză, subalimentația, exploziile, gloantele jandarmilor. Cărbunele, cu ceea ce era mai negru în el. La flacăra cărbunelui din orașul subpămîntean se făceau pe undeva gloante, luminoze de lux și safe-uri. Dar nu se făcea nimic din ceea ce ar fi putut despovăra mîile de oamei care și petreceau jumătate din viață, uneori fără să vadă scările săptămîni de-a rîndul, trîind în subteran. Ce a însemnat carpații în Valea Jiului o vor arăta generații următoare — atunci cînd, prin mecanizarea și automatizarea completă, se

va șterge și ultimul vestigiu al condițiilor de odinioară — niște simple foi de inventar. Primele foi de inventar întocmite la mineralizare.

Troc — cutie de lemn avînd minere, în care era cărat cărbunele din abataj la vagonet.

Fistău — bară metalică cu care se făceau, manual, găuri pentru pușcat.

Ștearj — un soi de gazoniță de tînchea.

Dacă n-ar fi fost inventariate sub ochii noștri, sint convins că într-un viitor foarte apropiat, descoperindu-le, niște arheologi le-ar fi decretat vestigiile ale vîrstei străvechi civilizată. Dar ele aparțin unei civilizații de o dată tragică de recentă. Mai mult decît alt. Același tip de troc, sau ștearj, fusese utilizat de străbunicii cărbunari de pe la 1850, ca și, nouăzeci de ani mai tîrziu, de strănepot.

Cam așa comentau, în urmă cu vreo trei ani, niște mineri din Vulcan, strînși în fața unui „muzeu” — excelentă idee! — de unelte vechi.

Va să zică, îmi spuneam, dacă prin absurd străbunicii de la 1850 și strănepotul lui de la 1940 ar fi lucrat împreună în aceeași brigadă, ei s-ar fi înțeles perfect cu privire la unelte! Dar, deși încă pîrîntii lor au mai lucrat slujindu-se de ștearj și fistău, cei mai tineri mineri din Vulcan, Lupeni sau Petrița sînt tot atît de străini

de aceste denumiri ca orice proaspăt scos în Valea Jiului. Din vocabularul, din muncă lor de fierce și fac parte căștile de protecție, locomotivele electrice, transportoarele cu raclete, lămpile electro-pneumatice, combinatele pentru extragerea cărbunelui și altele. Sub ochii lor, prin eforturile lor, și nu numai ale celei mai tinere generații peisajul orașului subpămîntean se schimbă de la un an la altul. Doar într-un singur an, pe magistralele, străzile și utilitățile sale, locul tradiționalului lemn de mină a fost luat de metal și beton, pe o lungime egală cu distanța București-Sinaia. Ca și cum pe exact aceeași distanță, la vremea respectivă, poștalionul cu cai ar fi fost înlocuit de locomotiva Diesel-electrică. Oamenii devin mai puternici în subpămînteanul lor oraș.

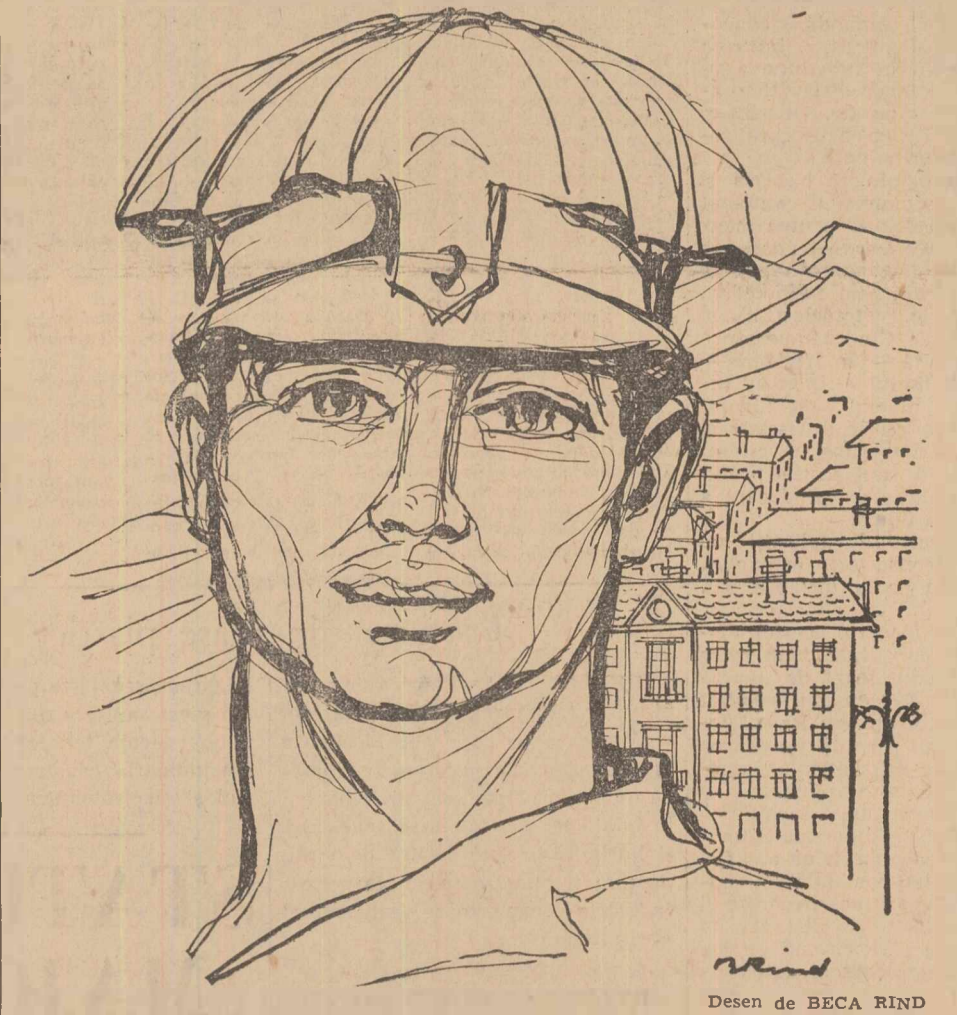
De la naționalizarea încoace, pentru ușurarea muncii în subteran, pentru introducerea tehnicii noi, statul socialist a investit în minele Văii Jiului peste un miliard de lei!). Așa se reînnoiesc cărbunele, înnoiblat, în propria sa albă.

*) Asterisc la viitor! Cîndva, tradiționalele aluse de „Zina minerului” (chip de bărbat în salopetă neagră, cu cască de protecție și pîkhamer pe umăr), n-l vor înfățișa pe omul Văii stînd la suprafață, în halat alb și urmînd, relaxat, pe un ecran de televiziune, excavarea automatizată a cărbunelui.

...ȘI ORIZONTALA EI

Revăd constelația de lumini admirată în noaptea aceea petrecută în Paring. Constelația orașului de la suprafața Văii Jiului. Cele mai multe dintre lumini, și cele mai puternice, s-au aprins în ultimii douăzeci de ani. Nu în sens simbolic. Acolo unde nu era nimic, doar cîmpuri goale, vaste zone de întineric noaptea, scintilează filamente. Cîteva zeci de filamente desenează luminos fața unui bloc. Cîteva mi de filamente schijează, incandescent,

alcătuit leagănul energetic al minei noi Uricani. Ajută, acum, la tăierea magistralelor subpămîntene ale minelor Dilja și Paroșeni, aflate în plină construcție. Lumină pentru cele 8.000 de apartamente clădite în anii din urmă. Lumină pentru rampa teatrală din Petroșeni, pentru fațadele sale în care peste un milion de spectatori, în imensa lor majoritate mineri, au discutat între acte despre Shakespeare și Caragiale. Lumină pentru serile de studiu

Desen de BEICA RIND

profilul unei uzine. Sînt fațade și profile inexistente înainte și care, treptat apărute în ultimii douăzeci de ani, mereu mai compacte, au alungat zonele de întineric și au contopit luminile orașului Valea Jiului într-o constelație unitară.

Sursă a tuturor celorlalte lumini este termocentrala de la Paroșeni, pe care minierii o numesc „Steaua Văii Jiului”. O dată cu ea și prin ea — stea fixată în sistemul energetic național — cărbunele Văii a început să traverseze Carpații cu numai sub formă de combustibil, ci și sub formă de kilovați. Cîte călătorii de sute de kilometri pe calea ferată nu scutește astfel băgărele de cărbune, prăjit chiar în împărăția lui „Steaua” Văii Jiului e steaua ei polară, energetică.

Bătaia luminoasă a acestei stele ar putea fi exprimată prin cifrele riguroase ale puterii instalate. Mai expresivă îmi pare înfățișarea unei alte „puteri instalate”, cu ajutorul bății luminoase de la Paroșeni, pe orizontala și verticala Văii. Kilovații Paroșenilor au făcut să invie Vulcanul și Cîmpa, mine asasinat de capitaliști. Au

ale celor peste o mie de foști mineri și fii de mineri, pregătindu-se să devină ingineri la institutul din Petroșeni. Tot atîtea zone de lumină cucerite în ultimele două decenii, care au prefăcut Valea într-un mare și unitar oraș.

Căci, înainte, Valea nu era decît un sir de comune ardelenesti mai răsărite, poate cu atîta în plus: cu fum, cu zdrenci și accidente mai multe decît alturea. Peisaj viguros, însă ciopîrît la Petrița, în locul numit „barabe”, de bordeiele îngropate în pămînt — rămase document pe pelicula unui jurnal cinematografic din 1945; semet peisaj, dar înținat de vestita tristete a coloniilor. Pe locul Uricanilor de azi, oraș cu aceeași majoră rezonanță ca Onești sau Victoria, cîteva colibe de oieri urmau firul șovinismului al pirului Șerponilor. Valea Plîngerii era departe de a fi o metaforă. Am consultat o statistică medicală: astăzi, după douăzeci de ani, durata medie a vieții în așezările din Valea Jiului este exact cu douăzeci de ani mai lungă. Nu spune asta totul?

ALTfel DE ZĂCĂMINTE

„Călătoria mea în Valea Jiului și înțelirile cu muncitorii mineri mi-au rămas pentru totdeauna întipărite în minte. Am văzut atunci — România abia fusese eliberată de sub ghearele lui Hitler — minierii flămînzii, goi, desculți, într-o stare de mizerie nemaipomenită, urmăriți a exploatarea capitaliste și a războiului criminal de jaf. Cu un singur om. Așa îți apare, în sensul solidarității celei mai profunde, imaginea minerilor. Eroismul și conștiința de clasă s-au stratificat în spiritul generațiilor de mineri cu tăria stratificării cărbunelui în adîncurile Văii Jiului. Așa e conceput aici viața: ca o lămpă. Iar două dintre cele mai memorabile momente de luptă din istoria Văii au dezvoltat cu deo-

sebie eroismul și conștiința de clasă: momentul 1929 și momentul 1944. Ca un singur om și-au încrucișat brațele în 1929. Ca un singur om au răspuns în 1944 chemării partidului de a da „totul pentru front, totul pentru victorie”. Ca un singur om și astăzi, cînd se desăvîrșește înțelirile și societății comuniste, ei și-au îndeplinit sarcinile înainte de termen în fiecare dintre cei patru ani de pînă acum ai sezenalului. Ca un singur om — și anume asta îți sugerează, dincolo de imaginea unuia sau altuia dintre oamenii Văii, trăsăturile portretului colectiv. Eroismului și conștiinței de clasă li s-a adăugat o trăsătură morală nouă, reflex al acestor ani — mîndria. El, minerul, știe că în rubiniul stelei ce încununează stema Republicii e și ceva din vîpaia lămpăului său.

După cum așezările Văii Jiului se aseamănă între ele, se apropie și alcătuișc un singur și mare oraș, tot astfel trăsături comune unesc pe oamenii Văii, incit, de la Lonea la Uricani, te simți în mijlocul aceleiași puternice și unice familii. Ca într-o familie, oamenii se cunosc bine între ei. N-ai decît să rostești, la Aninoasa să zicem, numele fraților Ghioacă din Lupeni. Poate că oamenii în fața cărora ai rostit acest nume să nu-ți văzută nicio dată la față pe frații Ghioacă. Asta însă nu înseamnă că la Aninoasa, sau în celelalte localități miniere, nu se cunosc ultimele rezultate ale celor doi frați, și că nu se aplică, la amănunt, inițiativa lor de îmbunătățire a calității cărbunelui. Rostește la Lupeni numele lui Aurel Cristea din Aninoasa. Cine nu va ști, în Lupeni, ca și în tot restul Văii, că el a fost primul șef de brigadă care s-a încumetat să preia conducerea unui colectiv rămas în urmă? Inițiativa unuia devine bun de larg consum pentru întreaga familie.

Iar trăsăturile acestor comune, datorită cărora familia Văii își apare ca un singur om, se cimentează și se transmit pe treapta brigăzii. Mai mult decît oriunde, aici, brigada nu reprezintă doar o formă de muncă; ea este un nucleu permanent de viață. Cele mai trainice prietenii se leagă între acești oameni care și-au strigat numele, zilnic, în sala de apel, înainte de a coborî în mină; între ei, care coboară cu aceeași gravitate în adînc, stăpîniți de aceleași gînduri și răspunderi.

Făț-n față cu perețele negru al abatajului, sub bolțile armăturilor, la frontul de lucru pîndit nu arareori de primejdii descoperite și înlăturate împreună, viața fiecăruia depinde de a celorlalți. Nu prin vorbe se cimentează solidaritatea și prietenia. Urind din abataje, spiritul de muncă din interiorul nucleului își prelungește firesc ecourile în viața cea de toate zilele. Brigada rămîne brigadă și la suprafață. Sînd altă vreme sub pămînt, în toți trăiește la fel de viu dorul de drumetie, de soare și de munți. Cu neveste și copii, cu rucsacuri în spinare, brigada pleacă la drum de cu simbața după-amiază. O întîlnești, să zicem, la Cîmpul lui Neag, loc despre care minerii spun că e Sinaia Văii lor. Sînt mîndri de păstrăvia apelor lor, de munții la temelia cărora sfredelesc și, poate de aceea, știu ca nimeni alții să se bucure de frumusețea lor aspră, de brazii și cerul bolbit peste ei. Ca un singur om, brigada e prezentă și în tribunele stadionului. Nu arare decep-

ții le provoacă fotbalistii, dar galeria alcătuită „pe brigăzi” e mereu la postul ei, optimistă și pătimașă. Cîteodată, rezultatele sportive sînt prilej de pariuri între două brigăzi ce susțin între ele un amical de fotbal, miza fiind un butoiuș de bere băt pînă la urmă frățește de către învingători și învinși. Frații Sabin și Ion Ghioacă, vestii șefi de brigadă din Lupeni, stăruie de vreo cinci ani într-o apriagă întrecere. Ultima oară i-am văzut, cot la cot, luînd notițe în aceeași bancă din sala de cursuri a Universității muncitorești. Continua și aici întrecerea. Nu numai între ei doi; în băncile din spatele lor sedeau ortaci fiecăruia. Era într-o dimineață de duminică, oamenii purtau cămăși albe, i-ar fi ispitit poate o partidă de biliard, dar ei nu puteau lăsa descoperit nici acest front al întrecerii. Spuneam că în Valea Jiului brigada e un nucleu de viață... Dinlăuntrul ei sînt mereu scoase la suprafață noi zăcămine ale inimii de minier.

Pasiunea pentru frumos este unul dintre aceste zăcămine. Iam lăsat pe frații Ghioacă în liniștea studiului și am intrat într-o încăpere vecină: corul de artă plastică al clubului din Lupeni.

— În afara carnetului de schițe, port la mine un caiet în care îmi notez subiectele viitoarelor desene și tablouri. Găsesc multe subiecte. Și tocmai ca să nu le uit... mărturisesc, scuzîndu-se parcă, cu un zîmbet timid, Todor Galu. El este autorul unuia dintre gravurile trimise la expoziția internațională a amatorilor de la Londra.

Venit din Horodniceni Sucevei, Galu a coborît pentru prima dată în adîncuri aici, în această vale, cu lampa de minier în mînă. Și tot aici, a deprins, pentru prima dată, meșteșugul penelului. Subiectele sale? Îmi arată un tablou în ulei: „Minieri ieșind din șut”. Alături, un maldăr de schițe și studii în vederea unei lucrări de grafică surprinzînd construcția unui nou pot minier. Se vîd, de la o schiță la alta, eforturile sale îndreptate spre simplificarea expresiei și sintezei.

De lipsă de subiecte nu se plînge nici unul dintre artiștii amatori al cercului — aflați, prin însăși munca lor, în miezul realității. Electricianul Constantin Popa a urmat cursurile școlii profesionale din Lupeni. Aptitudinile lui s-au vădit, înțel, în reușita scrierii unor lozinci și a decorării unor panouri. Poate gustul acesta, la început nedesculșit, pentru estetic, l-a îndreptat pașii spre cercurile de artă plastică, fiind — cum o spune cu mîndrie — unul dintre „membrii fondatori”. La un moment dat însă (încurcate sînt cite o dată căile talentului) a săvîrșit o „trădare”. L-au atras, avea și voce, cei din formația de estradă a clubului. „Dar mi-am dat repede seama că nu sînt bun pe scenă; aveam prea mult trac, eram timid”. Aici însă, în lumea alb-negrului, traul l-a părăsit. Îndeeobi, grafica l-a atrage, deși prima lui compoziție este un ulei, inspirat din munca constructorilor. „Fiindcă am prilejul să văd principala activitate a minei”, pregătește un ciclu de schițe de la locul său de muncă. A-casă are o bibliotecă bogată. Interesant e felul cum se sudează în sensibilitatea lui Popa literatura cu plastică. „Eu, cînd citesc o carte, o vîd. Și mă gîndesc cum aș putea-o ilustra”.

SINFONIA DESTINULUI

Ca un singur om și drama unui om singur... Două epiloguri la două dramatice episoade desfășurate în valea cărbunelui, la cincisprezece ani unul de celălalt.

Unul — în înaltul văii.

Celălalt — în străfundurile ei.

Între Aninoasa și Petrița, profilate pe cer, alunecă, lin și calm, vagonetele funcinarului. Cîndva, cu ani în urmă, într-o noapte de crăciun, ele au încențat pe neașteptate, declanșînd sfîrșitul lui Iacob Onisia. Minerii mai vîrstnici din Aninoasa își amintesc și astăzi, înfiorați, acest sfîrșit. Cînd le pomenesti despre năvăla lui Geo Bogza, una dintre cele mai zguduitoare narațiuni din cite au fost vreedată scrise în romînește, comentează: „D-apoi că nu-i nimica născocit. Cum îi scris, așa o fo”. Dar cum a fost? Neștiut de nimeni, ruft de restul lumii, Iacob Onisia urma să rămînă două zile, pe cel mai năpraznic ger, în acel ciudat scurcî increment deasupra prăpastiei. Imposibil. Ar fi crăpat de foame și de frig. Avea asupra lui o sorocvă cumpărată pentru copii care-l așteptau acasă, avea niște chibrituri, o toporișcă și-o bucată de lemn de mină. „Iacob Onisia era ultimul dac, care în aceste locuri străvechi își trecea noaptea sub cerul liber, la flăcările unui foc de brad. Dar dintre milioanele de oameni care în două mii de ani își trecuseră noaptea în singurătate, numai în tovarășia unui foc, cine putuse fi vreedată mai chinuit și mai blestemat?” Focul aprins n-a făcut decît să prelungească agonia ultimului dac. Cu ultima știință de viață în el, în zori zilei de crăciun a pornit-o, în mine, de-a lungul cablului funcinarului. Îl despărțeau doar cîteva zeci de pași, pe orizontala, de viață. Iar de moarte, la capătul verticalei — cei vreo două sute de metri pînă în fundul prăpastiei. Aceștia i-au fost mai aproape! Și a căzut.

Încăpătînarea de a nu muri a uriașului peste, rechinul prădănic, lipsa de puteri a vîlăguitului Santiago, sârăcia uneltelor de pescuit — ce anume explică înfrîngerea Bătrînului lui Hemingway? Fiecare în parte, dar numai una în totalitate: singurătatea. Tot ea l-a bîrîuit și pe frațele lui Santiago, pe minerul Onisia, în momentul cînd destinul îi tăia orele legătură cu lumea. („Fraților, nu mă lăsați aici să mor, fraților”, dar gîtlejul îi rămînea înțepenit, fără să poată scoate o singură vorbă. Cine l-ar fi auzit?) Sfîrșitul lui Iacob Onisia: drama omului singur.

Cincisprezece ani mai tîrziu, în 1961. Minerul Gheza Cîmpan s-a pomenit, pe neașteptate, izolat în cel mai adînc și neexplorat colț al puțului din Petrița. Cu moartea în față: suvoitul de apă și noroi care urma să-l înce. Singur, era imposibil să scape. Dar nu era singur. Nu era, ca Onisia, neștiut de nimeni. Oamenii, a-larmați la miezul nopții, i-au sărit în a-

jutor. Ca un singur om. Doi dintre ei, fiindcă pe mai mulți nu i-ar fi putut susține treptele șovăitoare ale scării din fundul puțului, au coborît spre el. Era suficient un singur pas greșit și oricare dintre cei doi ar fi împărțit soarta lui Cîmpan. I-au aruncat scara. Istovit, minerul n-a reușit s-o prindă și ea a trecut, meterie pe lingă el, topindu-se în fundul puțului. Era scara pe care coborîseră cei doi salvatori și al căror drum îndărăt fusese astfel tăiat. Nici ei însă nu erau singuri. Au cerut celor de sus o frînghie. I-au aruncat-o lui Cîmpan. Cu ultimele sale puteri, minerul a început să se cațere, pînă cînd n-a mai putut; și a rămas suspendat în mîini, ca odinioară Onisia, deasupra hăului. Puțin îl mai despărțea de viață. Dar nu mai era în stare. N-a scos o vorbă. Din felul cum îl simțea înțepenit pe frînghie, inginerul Emil Stoica i-a înțeles drama. Instantaneu, a trecut frînghia printr-o armătură metalică, imaginînd un scripete. S-a prins de un capăt al ei și s-a lăsat cu toată greutatea corpului, bărbat volnic, în prăpastie. (Mai apoi avea să fie întrebat: „Ți-ai dat seama că puteai să mori în locul lui?”, „Bine, omule, și dacă-ți rămînea fetița orfană?”). Un capăt al frînghiei a început să urce, ridicîndu-l la viață pe Cîmpan. Celălalt — să coboare, dîndu-l pradă pe salvator norocului și apei. Cu mai multă vlagă decît minerul, Stoica a reușit să urce sus. Cu ghearele și cu dinții.

Cînd, mai tîrziu, a avut loc sedința de primire în partid a inginerului Stoica Emil, comuniștii din Petrița au votat ca un singur om. Stînd cu el de vorbă, n-am aflat prea multe. Episodul, de altfel, cîcula din gură-n gură, istorisit pînă la ultimul amănunt. Un singur lucru mi-a spus, pe care nimeni altcineva nu putea să-l știe: „De cite ori îl întîlnesc pe Cîmpan, simt ceva ce nu pot să vă descriu. Că e un om viu, ca mine și ca dumneata”.

În seara zilei cînd l-am cunoscut pe Stoica, n-am putut să adorm înainte de a reciti „Sfîrșitul lui Iacob Onisia”: „Cînd fu aproape de pămînt, învîțătorului i se păru că-l vede fața, sub părul vilvoi, că-i vede ochii care îi priveau cu spaîmă și cu ură și în clipa aceea valea fu trezită de un tipăt îngrozitor”. M-am oprit aici, la prăbușirea lui Onisia, și i-am văzut într-o străfulgerare pe Stoica și pe Cîmpan ieșind la ziuă. Mi s-a părut că le văd fețele, sub părul vilvoi, că le văd ochii în care scîlpea speranța și tăria. În clipa aceea, de înfrîngere a destinului, de biruire a singurătății, valea ar fi trebuit trezită de o muzică sublimă. De acordurile trecerii „de la întineric spre lumină” din simfonia acestei treceri — simfonia beet-hoveniană a destinului.

Un dispozitiv simplu dar ingenios:

RELEUL FOTOELECTRIC

Transformarea energiei luminoase în energie electrică • Măsurarea automată a greutateii pieselor • Controlul automat al calității produselor • Două milioane de culori diferențiate

În anul 1888, în timpul unei experiențe pe care o făcea în fața studenților Universității din Moscova, profesorul Stoletov a observat că, sub acțiunea luminii unui arc electric, o placă de zinc produce electricitate. Fenomenul a fost denumit fenomen fotoelectric (de la cuvântul grecesc „fotos” = lumină), iar dispozitivul — a căror funcționare se bazează pe acest fenomen — releu fotoelectric.

Nimeni — nici măcar descoperitorul fenomenului fotoelectric — n-ar fi putut să-și imagineze numeroasele și variatele sale aplicații. Astăzi, la 75 de ani de la descoperirea sa, fenomenul fotoelectric și-a găsit și își găsește mereu mai numeroase aplicații în știință, tehnică, industrie, transporturi, sau în medicină, adică în aproape toate domeniile de activitate ale omului.

Ce este releu fotoelectric? Așa cum arată și numele său, releu fotoelectric este un dispozitiv care transformă energia luminoasă în energie electrică, fiind astfel capabil să execute un lucru mecanic punând în funcțiune, în mod automat, alte dispozitive — aparate, mașini și agregate — fără a fi nevoie de intervenția omului.

Din punct de vedere constructiv — în principiu — primul element fotoelectric, construit de însuși Stoletov, se compunea dintr-o placă de zinc, legată la polul negativ al unei baterii și o grilă metalică subțire, în legătură cu polul ei pozitiv.

Lumina emisă de un arc electric, căzând pe placa de zinc, produce desprinderea particulelor negative — electronii — care, atrași de grila pozitivă, formează un flux continuu de electroni, adică curent electric.

Ulterior, s-a constatat că nu numai zincul, ci și alte metale emit electroni, și aceasta nu numai datorită acțiunii luminii, ci și a altor factori externi, cum ar fi de exemplu, căldura sau un cimp magnetic intens.

Numeroase sînt astăzi aplicațiile fenomenului fotoelectric. Din mulțimea acestor aplicații am ales câteva — cele mai des întâlnite în producție, în tehnica securității muncii sau în viața de toate zilele.

În producția de mare serie, numărarea rapidă și fără greșală a produselor este o muncă obositoare, careia, uneori, omul nu reușește să-i facă față, oricât de mari ar fi eforturile sale.

Problema se rezolvă cu ajutorul „numărătorului automat”. Acest dispozitiv numără rapid și, mai ales, fără greșală, 1000—1500 obiecte pe minut, și chiar mai mult decât atât.

Dispozitivul constă dintr-un releu fotoelectric în circuitul căruia se așază un arc fotoelectric. Un iluminator așază de o parte a benzii pe care sînt transportate obiectele de numărat, trimite un fascicul de lumină de ceaialtă parte a ei — acolo unde se află releu fotoelectric. Cînd unul din obiectele de numărat trece prin fața iluminatorului și interzice fasciculul luminos, releu face să treacă curent electric printr-o bobină, care comandă rotirea tamburului contorului cu o unitate.

Pe același principiu se bazează și funcționarea unor dispozitive de numărare automată a vagoanelor care intră într-o stație, numărîndu-se osile care trec prin fața releului.

O altă problemă importantă care se cere rezolvată în producția de mare serie este măsurarea automată și rapidă a greutateii pieselor, greu-

tatea unitară fiind — în aceste cazuri — indicul principal al calității lor; așa este cazul bilelor reglatorilor centrifugali, al volanților, contra-greutăților etc.

În acest scop se folosește un dispozitiv, pe cît de ingenios pe aînt de simplu. În spațiile unui cîntar se fixează o placă opacă. Dacă greutatea piesei ajunsă pe cîntar este cuprinsă în limitele de toleranță, a-cul indicator nu se va mișca, așa că piesa își va continua drumul pe banda rulantă. Dacă, dimpotrivă, greutatea piesei este mai mare sau mai mică decît limitele admise, a-cul indicator va devia spre dreapta sau spre stînga, întrerupînd, după caz, unul sau celălalt circuit fotoelectric.

Ca urmare, piesa respectivă va fi scoasă automat de pe bandă și depusă între piesele cu greutate mai mare sau, respectiv, mai mică, iar muncitorul sortator va fi avertizat

electric — percepe ușor și sigur, în orice condiții, 2.000.000 de culori!!! Acest lucru are o deosebită importanță în conducerea procesului de preparare a vopselelor și coloranților, pentru supravegherea și conducerea proceselor din laboratoarele și fabricile chimico-farmaceutice, pentru studiarea de climat de pe planete, pentru determinarea procentului de toxine din singe sau dintr-un mediu anumit. De asemenea, el se folosește și în industria alimentară pentru sortarea — după culoare — a unor alimente. În fine, „ochiul electric” este folosit și la supravegherea procesului de coacere a pîinii, la diagnosticarea unor boli pe baza analizei spectrografice a singelui, ca și la conducerea focului din marile cupatoare ale oțelăriilor sau termocentralelor.

În unele ramuri de activitate economică — în industrie, în transporturi — este necesară avertizarea depășirii sau scăderii nivelului permis al apei (la

cazanele cu abur, eluzele de pe marile canale navigabile sau rețeaua de alimentare cu apă a orașelor) ca și depășirea gradului de toxicitate — în ateliere, laboratoare sau în mine, creșterea nivelului de emanație radioactivă în vecinătatea reactorilor atomici, depășirea unui anumit nivel de inflamabilitate, de încălzire electrică, de presiune, termic sau de vibrații.

Fără a insista asupra dispozitivelor respective, menționez că ele nu numai că avertizează personalul de pază în cazul depășirii acestor nivele, ci comandă, concomitent, intrarea în funcțiune a unor dispozitive, aparate, mașini și agregate care remediază deficiența în viață.

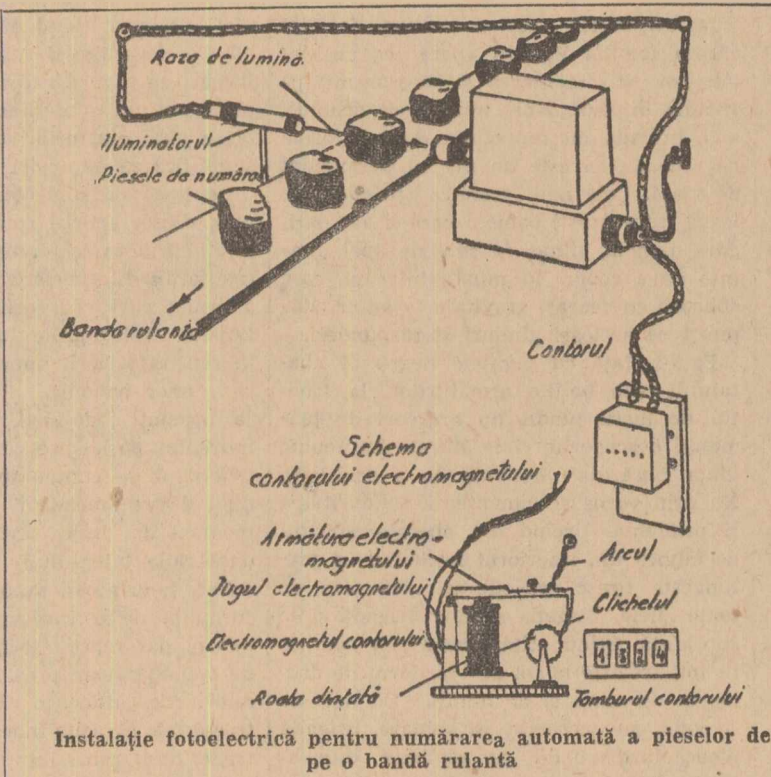
Pe acest principiu se bazează și funcționarea reglatorului automat de temperatură folosit pentru menținerea unei temperaturi date, în incubatoare și frigider. În principiu, el constă dintr-un termometru așezat între releu fotoelectric și sursa de lumină. Cînd temperatura trece peste limită — în frigider — sau scade sub limită — în cazul incubatoarelor, nivelul mercurului din termometru crește sau scade și stabilește sau întrerupe un circuit electric, punînd sau scoțînd din funcțiune instalația de producere a frigului sau a căldurii.

O altă categorie de aplicații ale releului fotoelectric este comandarea și dirijarea de la distanță, sat telehidrarea.

Esențialul — în cazul acestor dispozitive — îl constituie două releu fotoelectrice — unul legat de aparatul de selecție (selectorul), celălalt legat la un interupător. Releul legat cu selectorul permite pregătirea oricăruia dintre dispozitivele agregatului, de exemplu punerea în funcțiune a motorului, închiderea sau deschiderea ușilor sau a unor vane, acționarea unor frîne etc. Cel de-al doilea releu comandă acționarea acestor dispozitive. În prezent, se pot comanda de la distanță nu numai vehicule care circulă pe căi fixe, ci și electrocare și autobuze. Dirijarea la distanță mari se face cu ajutorul undelor radio.

Am expus aici — pe scurt — numai cîteva din aplicațiile „miraculosului” releu fotoelectric. De altfel, aceste aplicații sînt atît de numeroase, încît ele ar putea face obiectul a sute de volume. Și cine poate bănuî cîte surprize ne mai rezervă pentru viitor acest mic dar ingenios dispozitiv!

Ing. CRISTACHE ALBERT

Instalație fotoelectrică pentru numărarea automată a pieselor de pe o bandă rulantă

printr-un semnalizator acustic sau optic.

Acest „controlor automat” al greutății este mult folosit în industrie pentru verificarea bilelor reglatorilor centrifugali, a tijelor pendulelor, a volanților, contra-greutăților, balansierelor de masoarnice și mai ales, în industria alimentară la verificarea pachetelor de ceai, cafea sau cacao.

Controlul automat al calității produselor, fără a întrerupe procesul de producție, este o altă problemă importantă în producția de mare serie. Astfel, controlul finetii de prelucrare al elementelor de etanșare, al rulmenților, pistonelor, pieselor de cașionierie și de mecanică fină se poate face pe baza unui fenomen ușor de observat: lumina reflectată de o piesă mai lucioasă, și, deci, cu o prelucrare de o anumită finetă, este mai intensă decît lumina reflectată de o piesă prelucrată insuficient — adică de o piesă „rebut”.

În acest scop, în circuitul releului fotoelectric se introduce un galvanometru al cărui cadran este gradat în două zone: „bun” și „rebut”. Cînd prin fața fotoelementului trece o piesă mai puțin prelucrată — un „rebut” — lumina reflectată, fiind mai puțin intensă, și intensitatea curentului din releu va fi mai mică, așa că prezenta rebutului va fi semnalizată, sortatorul avertizat, iar piesa trimisă la rebuturi.

În industria coloranților, ca și în industria farmaceutică, chimică, astronomică sau în toxicologie, o importanță deosebită o are sortarea culorilor. Oricît de necrezut ar părea, ochiul omesc distinge zece mii de nuanțe! Minunat, nu? Da, dar nu suficient pentru nevoile actuale ale științei și tehnicii.

„Ochiul electric” — releu foto-

Pe culmile înzăpezite ale munților

Foto: AGERPRES

În virful penitei

PE PANOU SI PE... TRASEU

Grădile pentru informarea exactă a călătorilor în ce privește orarul curselor de autobuze, I.R.T.A. Rm. Vilcea a afisat la stația terminus din Govaia un panou. Lectura celor scrise pe acest panou e foarte instructivă, în măsura în care interesul pentru orarul autobuzelor se menține în sfera teoreticului pur...

...În dimineața zilei de 31 ianuarie, numeroși călători, încrezători pînă la naivitate în litera celor afisate, s-au strîns bloc în stație în așteptarea curselor de autobuze. Către ora 8 și un sfert, așteptarea s-a transformat în panică. „Ce se întîmplă domnule?” La 8 și jumătate, panica a căpătat accente dramatice: „Pierdem trenul”. La ora 8.40, cînd autobuzul nr. 51 665 și-a făcut apariția, un optimism general s-a prins multumirea. Unul mai bălăhoș, care a încercat un reproș la adresa soferului, a fost imediat pus la punct: „Las-o și dumneata, tovarășe, bine că-ai venit! Și tot ai dat buzna să ocupe locuri. Din capul scării, ta-

zatoarea i-a împins în fața cu: „Masină e defectă. Mergem direct la Rm. Vilcea. La gară nu oprim”. În cele 18 sau 20 de zile cît au urmat tratamentele balneare, oamenii s-au obișnuit cu bătăile reci. Un asemenea dus fîc, de cu totul altă natură decît medicală, i-a paralizat.

— Bine, și noi ce facem? — Vă oprim la barieră. De-acolo, dacă mai aveți lumădate de kilometru... — Pe jos? Și bagajele? — Ei lasă că sîntei o dihină! Căta, cine merge — bine; cine nu — așteaptă ceaialtă oară. Sîntem grațioși!

Și soferul a ambalat motorul și a pornit ca din pucă, vezi, domnule, să nu care curvă să înfrîie... Dacă acesta ar fi un exemplu izolat, l-am fi trecut poate cu vederea. Dar, din relațiile atît ale celor veniți la odihnă cît și ale salariaților I.R.T.A.-ului, se desprinde constatarea că asemenea fapte se repetă cu o insistență condamnată. Căma procedurilor încorecte ale unor soferi care lucrează pe aceste auto-

buze e deosebit de largă. Sînt frecvente cazurile cînd autobuzele staționează în gară pleacă exact în clipa cînd trenul a oprit în fața peronului, lăsîndu-i pe călători să aștepte o oră veche, unii alt autobuz.

Ma recent, în ziua de 25 ianuarie, soferul Petrica Cîrcea a procedat astfel. Dar și atunci cînd tot pasagerii își făceau loc în interiorul autobuzelor, fără așteptări inutile în sala de așteptare a scării, sîrul și canelilor nu înțelegea. Desi, print-o înțelegere semnă-tă și parafată a fost deschisă o stație în fața hîrului de cazare din stațiune, unii soferi o ignoră, oprind cîteva sute de metri mai departe, la stația finală, și obligîndu-i astfel pe pasageri să parcură înapoi distanța, încălcați cu bagaje.

E atît de greu oare să se pună capăt acestor abuzuri care întunecă, fire chiar pentru o clipă, fîria și căldura cu care ei veniți și-și refacă sănătatea sînt inconștienți de către personalul administrativ și medical al stațiilor?

I. DELEANU

Așa niște circotași!..

Stimați locatari ai imobilului din strada 11 iunie nr. 67-69, raionul Nicolae Bălcescu! Am primit ultima reclamație trimisă, privitoare la zgomotul provocat de atelierul nostru mecanic situat în fostul garaj de sub imobilul în care locuiți. Cunoaștem de mult sesizarea dvs. — doar ne-ați trimis-o de atîtea ori — și ne mirăm că nu ați obosit tot vorbind mereu despre același lucru. Noi, să vă spunem drept, ne-am plictisit să tot încercăm să vă convingem că atelierul cu pricina nu supără pe nimeni. De data asta, sîntem siguri însă că argumentele noastre vor fi imbatibile. Dar... să le luăm pe rînd.

Vă plîngeți mereu că din atelier răzbată un zgomot insuportabil, că toată ziua auziți loviturile ciocanelor, zurețelul aparatelor de sudură, scîrnet de fier...

...Cîte probleme ne-ar pune murea! Ar trebui să căutăm un atelier corespunzător, să obținem autorizația Inspectoratului de stat pentru igienă și protecția muncii! Pe cînd cu avertismentele Inspectoratului de stat pentru igienă și protecția muncii, ne-am obișnuit. Cînd vine în control, ne descurcăm mai ușor decît cu dv. Mai plătăm cîte o amendă, mai cerem anularea deciziei de închidere a atelierului, mă rog, tragem de timp cît putem.

Nu mai dumeavoastră nu ne dați o clipă pace, vă plîngeți mereu ba că mirosă a acetilenă arsă de la sudură, ba că materialele aruncate în toată curtea fac imposibilă folosirea acesteia ca loc de joacă pentru copii. Se vede cît de colo că astea sînt „noduri în papură”. Dacă nu vă

place mirosul de acetilenă arsă, e oare atît de greu să vă legați la nas o batistă parfumată? Iar dacă copiii n-au loc să se joace în curte și nu vreți să-i lăsați pe stradă, fiindcă trec două linii de tramvai, închideți-i în casă. Cîde de mult înveșelește casa un copil!

N-ar trebui să fîneți seama de ceea ce spune S.G.L.L. din raionul Nicolae Bălcescu. Și nouă ne-a trimis o adresă scrisă cu propunerea de a muta atelierul într-un spațiu corespunzător. Dar, după cum ați constatat, noi nu ne-am lăsat influențați...

Încurajați de faptul că S.G.L.L. și Inspectoratul de stat pentru igienă și protecția muncii au apreciat ca justă reclamația dvs., ați cerut acum, ca după evacuarea atelierului, fostul garaj să se transforme în spălătorie și uscătorie pentru cele 28 de familii care locuiesc în bloc. Ne pare rău, dar trebuie să vă spunem că n-aveți pic de simț estetic. Ce poate fi mai frumos decît mozaicul rufo-lore colorate pe care le atîrnăți la uscat pe balcon, pe scări, în băi sau în bucătări? Întregul bloc capătă o alură de transatlantic cu toate pavilionetele din lume arborate. Ce-i dacă vă amendează pentru contravenție? Prea sînteți formalisti! Ce, Mi-hail Nanu, responsabilul atelierului cu pricina, de puține ori a fost amendat de I.S.I.P.M. pentru toate neregulile găsite în atelier? Și voi vă faceți griji pentru o ipotetică amendă!

V-am mai spus-o de atîtea ori și repetăm: „de atîția ani funcționează aici atelierul și tocmai acum v-ați gîndit să reclamați”? Știm, deocîndă mereu alte și alte contrargumente: că în București toți luptă pe toate planurile contra zgomotului, că s-a interzis claxonatul, cîți chiar cercetări le oamenilor de știință privind influența nocivă a zgomotului asupra organismului, ceea ce înseamnă că sînteți la curent cu activitatea secției de acustică a Academiei. Și toate acestea pentru ce? Pentru niște flecuscule de zgomote ce se aud doar pînă în Parcul Libertății!

Zău, recunoașteți, sînteți oameni circotași!..

I.R.C.R. din raionul NICOLAE BĂLCESCU

pentru conformitate ȘTEFANIA ZIMBET

FOILETON

Din toată lumea

GEAMURI TERMIFICATE

Pentru a înălțura neajunsul micșorării vizibilității datorită depunerii florilor de gheață pe geamuri în timpul iernii, în Anglia s-a pus în vânzare un nou tip de mici ferestre, formate dintr-un strat de sticlă laminată, străbătut de o rețea aproape invizibilă de filamente metalice formate din nichel și crom.

Prin rețeaua amintită trece un curent de 12 volți, gheața topin-du-se în mai puțin de 50 de secunde.

LA MARILE ADÎNCIMI ALE OCEANELOR

Potrivit calculului, greutatea organismelor vii din mările și oceanele lumii este de 16—20 miliarde tone. Însă principalele bogății ale oceanului se găsesc la mari adîncimi. Oamenii de știință sovietici — în timpul expediției pe nava „Viteaz” — au stabilit că sarea nutritivă existentă în zonele superioare

ale oceanului constituie doar 0,1 procente din resursele aflate la adîncimi. Oceanologii propun construirea unor mecanisme care să scoată din adîncime supraieșită sarea nutritivă. Primele experiențe în vederea mării fertilității apei oceanului pe această cale au și fost efectuate cu succes.

PIGMEII AFRICANI CRESC

Ph. Tobias, cercetător danez, conducător al unei expediții științifice din Africa, a stabilit — pe baza unor cercetări antropologice — că pigmeii, locuitorii pitici ai pădurilor virgine din Africa, au crescut în înălțime în ultimii ani cu 3—5 cm.

El explică acest fenomen prin faptul că pigmeii au trecut în ultimul timp de la viața nomadă de vînători, la viața sedentară, devenind agricultori. În același timp, ei și-au modificat și alimentația, trecînd la un consum sporit de legume și zarzavaturi.

Produce din mase plastice

BUCUREȘTI: La Fabrica de mase plastice „București” se pregătește realizarea unor noi repere destinate industriei. Printre acestea se numără un rezervor din polistiren pentru instalații tehnico-sanitare, igheaburi și burleane din policlorură de vinil, precum și numeroase piese pentru industria constructoare de mașini și electrotehnică.

BUZĂU: La Fabrica de mase plastice din Buzău a intrat în producție o mașină modernă pentru folii de polietilenă din care se confecționează pungă, saci, sau protecții pentru răsaduri de legume. Se lucrează, de asemenea, la realizarea a două noi tipuri de fețe de masă

FĂGĂRAS: Secția de mase plastice din cadrul Combinatului chimic

STATISTICA ȘI PROBLEMELE MAJORE ALE ECONOMIEI

(Urmare din pag. 1-a)

gătură cu inventarierea și reevaluarea fondurilor fixe ale economiei naționale. Efectuarea acestei mari operații statistico-economice presupune rezolvarea a numeroase probleme prealabile cum sînt metodele de inventariere, de determinare a uzurii fizice și morale, a duratei de serviciu, elaborarea clasificării fondurilor fixe și altele. De aceea, trebuie scoțite ca realizări pozitive studiile întreprinse în ultimul timp în legătură cu aceste probleme.

Nu odată s-a subliniat necesitatea intensificării studiului statistic al populației, a perfecționării metodelor statistice demografice și medicale-sanitare. Avem temeiuri să afirmăm că în acest domeniu se realizează progrese îmbucurătoare.

Cum este și firesc, crește actualitatea problemelor statistice tehnice noi. Probleme cum sînt cele referitoare la cercetările tehnico-științifice, mecanizarea și automatizarea proceselor cu volum mare de muncă, specializarea și cooperarea în industrie, rîmîn de cea mai mare importanță și este pe deplin justificată atenția ce li se acordă.

Progresele înregistrate în ultimii ani în elaborarea statisticii valorificării superioare a resurselor de materii prime trebuie continuată cu noi investigații statistice economice-financiare. De asemenea, îmbunătățirea calculului indicatorilor valorici al producției industriale, prin considerarea unui indicator nou cum este „costul normativ de prelucrare”, trebuie să fie în necontenita noastră atenție.

Locul central în statistica muncii îl dețin problemele măsurării productivității muncii, căroră, în ultimul timp — constatarea este afirmată și de recenta constatăre — li s-a acordat o atenție sporită, intru-totul justificată.

Fată de amploarea investițiilor și construcțiilor din țara noastră, trebuie să recunoaștem că statistica nu

și-a îndeplinit integral sarcinile, mai cu seamă în ceea ce privește metodologia de calcul al eficienței economice a investițiilor. Cheltuirea cît mai economică a fondurilor de investiții, darea în funcțiune a obiectelor la termenele fixate, concentrarea eforturilor asupra obiectivelor principale — toate aceste aspecte pot și trebuie să fie măsurate sub aspectul efectului economic. De aceea, adîncirea și diversificarea sistemului de indicatori statistici ai eficienței economice a investițiilor rămîne o sarcină din cele mai importante ale statisticii.

Am lăsat intenționat la urmă statistica agricolă, ale cărei sarcini — în urma încheierii colectivizării agricole — au crescut considerabil. Continua îmbunătățire a metodelor de calcul al producției animale și vegetale este o sarcină de cea mai mare importanță la care trebuie să se adauge — ca și în industrie — preocuparea de a caracteriza calitatea producției. În centrul atenției trebuie să se afle statistica consolidată economic-organizatorică a gospodăriilor agricole colective, a specializării acestora, măsurarea eficienței activității lor economice. Un pas important trebuie făcut în direcția perfecționării indicatorilor prețului de cost în gospodăriile agricole colective — problemă pe cît de importantă, pe atît de puțin cunoscută — și a indicatorilor financiarilor. Și în acest domeniu s-au înregistrat — mărturie sînt comunicările prezentate la cea de a III-a conferință științifică a Direcției Centrale de Statistică — unele progrese promitoare.

Preocupările științifice în domeniul statisticii sînt multiple și participarea largă, în special a statisticienilor și economiștilor din aparatul teritorial și din întreprinderi, la dezbaterile științifice, arată avîntul pe care statistica l-a luat în țara noastră. Cele mai variate și importante probleme ale teoriei și prac-

ticii statistice sînt dezbătute cu competență și nu rareori se aduc contribuții originale în cadrul statisticii socialiste.

Sînt totuși domenii în care cercetarea științifică statistică nu a pătruns în măsură suficientă, știința statistică nu a adus aportul care i se cere pentru asigurarea progresului activității practice. Avem în vedere, în special, trei aspecte: organizarea evidenței tehnico-operative (și a documentației primare), mecanizarea muncii de evidență și de administrare și analiza activității unităților economice. Statistica nu poate fi indiferentă față de probleme cum sînt primele două pe care le-am amintit, de a căror rezolvare științifică depinde înșăși baza teoretică — de care amintea V. I. Lenin — a oricărei statistici științifice.

Vor trebui continuate și extinse cercetările prețioase întreprinse în unele întreprinderi industriale — cum sînt cele de la Uzinele 23 August — pentru așezarea pe baze științifice a sistemului nostru unitar de evidență tehnico-operative, vor trebui întreprinse cercetări largi care să permită așezarea judicioasă a evidenței în unitățile sectorului colectivizat din agricultură. Acest lucru se poate realiza numai prin colaborarea strînsă între statisticieni, economiști, ingineri din unitățile productive și din instituțiile centrale (ministere, instituții de cercetări științifice, D.C.S. etc.).

Din succinta trecere în revistă a problemelor actuale ale statisticii din țara noastră se desprinde varietaatea lor. Ele sînt orientate în direcția îmbunătățirii statisticii, a unei mai bune cuprinderi a sarcinilor sale, a unei mai strîns legături dintre teorie și practică. Rezolvarea lor cu succes va însemna un important pas înainte al statisticii, o contribuție mai eficientă la creșterea caracterizării îndeplinirii sarcinilor privind desăvîrșirea construcției socialiste în țara noastră.

Cititorii pun punctul pe i

Acolo unde lipsește asistența tehnică în construcții (exemplu: școala din Soci, raionul Piatra Neamț) (A. CONSTANTIN).

— Ce ondulat e! — Da, ca pereții școlii noastre...

În piața Crîngăș din București zac peste 100 de butoaie cu murături care se degradează din cauza intemperțiilor. (F. ALEXANDRU).

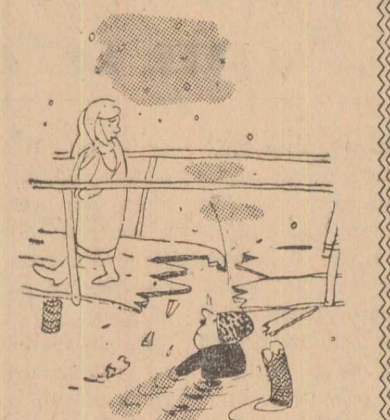
Gospodina — Dacă mai stau mult aici se murează și butoaiile...

Din iunie 1963 pînă la 7 ianuarie 1964 am lăsat 5 reveniri la P.T.T.R. Bacău și Onești pentru instalarea unui telefon la noua S.M.T. Onești. (DIRECȚIA S.M.T. ONEȘTI).

— Nu ne-au pus telefon. Uite șirul de sorisori!... — Nu-i de ajuns că s-a jurgat la urechea P.T.T.R. Bacău...

Despre reparația podurilor din Copsa Mare, raionul Medias, se discută an de an în sesiunile statului popular comunal, dar fără rezultat. (SARA GEISEL).

— Ce-i cu tine bade? Faci baie iarna?!? — Desene de GH. CHIRIAC

Actualitatea INTERNATIONALĂ

Evoluția situației din Cipru

LONDRA 8 (Agerpres). — La 8 februarie conducătorul delegației ciprioteilor greci la conferința de la Londra, Glafkos Clerides, a părăsit capitala Angliei însoțindu-se la Nicosia. Înainte de plecare, Clerides a declarat că, deși conferința continuă, situația a ajuns într-un impas: „Noi vrem un Cipru independent și unit și turcii vor o împărțire fizică”. După aproape trei săptămâni de negocieri, a adăugat Clerides, este limpede că nu s-a ajuns la nici o bază pentru încheierea unui acord în domeniul politic.

Referindu-se la situația din Cipru, Patrick Gordon Walker, purtător de cuvânt al partidului laburist pentru probleme externe, a spus că situația este într-adevăr foarte primejdioasă. El a cerut ca proiectul trimiterii pe insulă a unei forțe internaționale de poliție să fie legat de O.N.U.

Între timp guvernul britanic trimite noi întăriri militare în Cipru. La 8 februarie a plecat din Malta spre insulă, pe calea aerului, un batalion compus din 500 de oameni. La Nicosia ambasadorul U.R.S.S. în Cipru, P. K. Ermoșin, a remis președintelui Republicii Cipru, arhiepiscopul Makarios, o copie după mesajul adresat de premierul N. S. Hrușciov în problema Ciprului guvernelor Marii Britanii, Statelor Unite, Franței, Turciei și Greciei.

Referindu-se la acest mesaj, Christian Xantopoulos Palamas, ministrul afacerilor externe al Greciei, a declarat la Atena că consideră drept „un element pozitiv” faptul că „o mare putere ca Uniunea Sovietică recunoaște cauza justă a Ciprului”.

Palamas și-a exprimat regretul pentru faptul că în ultimele zile presa britanică și americană preconizează împărțirea insulei ca „o soluție inevitabilă” în problema Ciprului.

ROMA 8 (Agerpres). — Răspunzând în Parlament la interelările deputaților G. Saragat, ministrul afacerilor externe al Italiei, a exclus posibilitatea participării Italiei la forța de poliție N.A.T.O. propusă de S.U.A. și Anglia pentru Cipru. Guvernul Italiei, a declarat el,

a luat această hotărâre, ținând seama de declarația președintelui Makarios, care se pronunță pentru rezolvarea crizei cipriote de către Consiliul de Securitate.

BONN 8 (Agerpres). — Până acum, guvernul R.F.G. nu a făcut cunoscută nici o hotărâre în legătură cu propunerea anglo-americană ca unități ale Bundeswehrului să participe alături de trupe ale altor țări occidentale la forța de poliție a N.A.T.O. proiectată a fi trimisă în Cipru. Un purtător de cuvânt oficial a declarat că guvernul federal s-a ocupat cu multă atenție de această problemă și de situația care s-a creat în Cipru. El n-ar dori însă, a precizat acesta, să se grăbească de a lua o poziție care ar afecta relațiile cu Cipru.

LONDRA 8 (Agerpres). — John Bernal, președintele executiv al Consiliului Mondial al Păcii, a dat publicității o declarație intitulată „Nici o intervenție a N.A.T.O. în Cipru”, în care aprobă poziția guvernului cipriot de neadmitere a trupelor N.A.T.O. pe insulă. „Consiliul Mondial al Păcii, se subliniază în declarație, sprijină această poziție a guvernului și poporului cipriot după cum a sprijinit și îndelungată luptă a cipriotelor pentru independență. Amestecul N.A.T.O. în treburile interne ale unui stat suveran constituie o încălcare a Cartei O.N.U. și creează un pericol serios pentru pace”.

Tratatul tripartit de la Bangkok

BANGKOK 8 (Agerpres). — Simbătă dimineața la Bangkok a avut loc o nouă întâlnire a reprezentanților Indoneziei, Filipinelor și Federației Malayez. În comunicatul dat publicității se arată că au fost examinate o serie de probleme politice privind conflictul malayezo-indonezian și s-a căutat de acord asupra căii de abordare a acestor probleme. Au continuat, de asemenea, discuțiile în legătură cu stabilirea unor amănunte privind încetarea focului de-a lungul frontierei dintre Indo-

Răspunsuri la mesajul adresat de N. S. Hrușciov șefilor de state și guverne

MOSCOVA 8 (Agerpres). — Răspunzând la mesajul lui N. S. Hrușciov, adresat la 31 decembrie 1963 șefilor de state și guverne, președintele Jorge Alessandri al Republicii Chile arată că țara sa dorește în mod sincer pacea și este încredințată că contradicțiile internaționale pot fi rezolvate prin mijloace pașnice, în condițiile respectării tratatelor în vigoare. Președintele arată că ideile cuprinse în mesajul lui N. S. Hrușciov vor fi studiate cu cea mai mare atenție de guvernul chilian.

Șeful guvernului provizoriu al Republicii Dahomey, Christophe Soglo, salută mesajul șefilor guvernului sovietic, exprimându-și în același timp încrederea că O.N.U. și, în ceea ce privește statele africane, Organizația Unității Africane ar putea accesa un ajutor efectiv în pregătirea, iar apoi și încheierea unui tratat cu privire la reglementarea pe cale pașnică a problemelor teritoriale și de frontieră.

Sirimavo Bandaranaike, primul ministru al Ceylonului, arată în mesajul său de răspuns că încheierea unui acord internațional, prin care statele să renunțe la folosirea forței în rezolvarea litigiilor teritoriale și a problemelor de frontieră, va crea un climat internațional care va permite rezolvarea și a altor probleme care se ivesc între state și care să fie examinate de urgență. Pentru ca un asemenea acord să fie pe deplin eficace și de lungă durată — se spune în mes-

jul de răspuns — este necesar să fie întărit, atât pe bază regională cât și pe bază internațională, mecanismul rezolvării pe cale pașnică a litigiilor teritoriale, în concordanță cu principiile dreptății și obiectivității. În legătură cu aceasta, rolul O.N.U., precum și respectarea Cartei ei, capătă o importanță tot mai mare.

În răspunsul președintelui IRAKULUI, Aref, se spune: Noi dăm o înaltă prețuire inițiativei dv. Obligația de a renunța la folosirea forței în soluționarea litigiilor de frontieră și teritoriale, este ea însăși, așa cum ați arătat dv., o măsură care va contribui la înlăturarea cauzelor ce pot duce la un război general. Salutăm propunerea dv., noi ca și dv. dorim îndeosebi ca acest tratat să nu stărbescă ciușii de puțin dreptul popoarelor de a lupta împotriva colonialismului cu toate mijloacele de care dispun.

Un aspect din timpul recentei călătorii a secretarului general al O.N.U., U. Thant în Algeria. U. Thant (în dreapta fotografiei) vizitează cîmpul petrolifer de la Hassi Messaoud, însoțit de ministrul algerian Mohammed Yazid (în stînga fotografiei).

nezia și Federația Malayeză. Totodată, reprezentanții celor trei țări, precizează comunicatul, au căutat de acord să se înțelească din nou, duminică, pentru a prezenta propuneri în vederea soluționării conflictului. Comitetul de lucru urmează să prezinte în cadrul ședinței de duminică un raport cu privire la activitatea lor.

În aceeași zi, ministrul afacerilor externe al Filipinelor, Salvador Lopez, și vice-premierul malayez, Abdul Razak, au avut o discuție preliminară în legătură cu revendicările Filipinelor asupra teritoriului Borneo de nord inclus în Federația Malayeză.

NEW YORK 8 (Agerpres). — La 7 februarie, secretarul general al O.N.U., U. Thant, a adresat mesaje identice miniștrilor afacerilor externe ai Indoneziei, Filipinelor și Federației Malayez, în care arată că își dă acordul de principiu la cererea guvernelor celor trei țări de a înăscina Taillandă să supravegheze încetarea focului la frontiera situată în insula Borneo dintre Federația Malayeză și Indonezia. În mesaje se subliniază că această hotărâre nu impune nici o răspundere financiară din partea Națiunilor Unite.

Potrivit relațiilor agenției U.P.I., guvernul thailandez, răspunzând la cererea guvernelor celorlalte trei țări, intenționează să trimită o echipă de observatori în Saravak și în Borneo de nord, pentru a supraveghea încetarea focului.

PNOM PENH 8 (Agerpres). — Președintele Filipinelor, Diosdado Macapagal a sosit simbătă la Pnom Penh, într-o vizită de cinci zile. În timpul vizitei în Cambodgia, președintele Macapagal se va întâlni cu primul ministru al Federației Malayez, Tengku Abdul Rahman, cu care va discuta probleme legate de relațiile dintre cele două țări.

Nordul și Sudul

Correspondență din New York

de milion, nu s-au dus la școală în cadrul unor acțiuni de presiune ale părinților respectivi asupra Oficiului învățământului orașului New York pentru a-l determina să înființeze școli integrate, în care copiii negri să poată învăța laolaltă cu cei albi. În școlile publice există aproximativ un milion de copii și faptul că aproape jumătate din aceștia nu s-au dus la școală a constituit o mare victorie.

Succesul boicotului și proporțiile sale au surprins atât autoritățile municipale cât și pe organizatorii campaniei. Boicotul a fost foarte asemănător cu greva chirașilor din Harlem care continuă și în prezent. Ecoul enorm pe care l-au avut ambele mișcări a dus pe prim plan noi conducători, precum Milton Galamison, în ceea ce privește boicotul și pe domnul Jesse Gray în ceea ce privește greva chirașilor. Domnul Galamison a fost ajutat de către domnul Bayard Rustin, care face parte din organul de conducere, pe întreaga țară, a mișcării negrilor.

Greva chirașilor și boicotul au ridicat această mișcare la un nou nivel pentru că reprezintă prima presiune într-adevăr de masă care a fost exercitată în nordul țării. Dl. Rustin a declarat: „Boicotul și greva chirașilor constituie un avertisment clar că lupta pentru drepturile civile s-a extins și în afara sudului țării și acum bate și la ușile noastre”. Se fac deja planuri la Chicago și Boston pentru organizarea unor boicoturi asemănătoare și este posibil ca la New York acțiunea să fie repetată.

Oficiul învățământului este o în-

stituție autonomă condusă de dl. James Donovan. Vreme îndelungate el a refuzat să acorde atenție revendicărilor negrilor și porto-ricanilor și apoi, în ultimul moment, a venit cu un plan care prevede să fie mutați o serie de copii de la o școală la alta. Dar acest plan a fost foarte limitat în efectele sale în ce privește realizarea integrării. Succesul boicotului a discreditat în mare măsură obiectivele planului și se știe că numeroși colaboratori ai domnului Donovan din propriul său oficiu s-au declarat împotriva poziției lui. Este foarte posibil că el va fi silit să demisioneze.

Între timp trebuie să reținem un aspect important al boicotului și anume, unitatea și solidaritatea care s-a realizat între negri și porto-ricani. Aproximativ 17 la sută din copiii din New York au părinți porto-ricani, 25 la sută au părinți negri. Pînă recent, aceste două grupuri au acționat izolate unul de celălalt, datorită luptei de concurență pentru obținerea de locuri de muncă. Dar, atât în cadrul boicotului cât și al grevei chirașilor cele două minorități au strîns legăturile de solidaritate, iar rezultatul a fost o intensificare a luptei.

În anul acesta Nordul va intra în acțiune pe scară largă, așa cum s-a întâmplat în sud în cursul anului trecut. Se pot prevedea acțiuni de mari proporții care vor schimba înfățișarea politicii americane.

CARL MARZANI

8 februarie 1964

Vizita acad. Iorgu Iordan la Montevideo

MONTEVIDEO 8 (Agerpres). — Acad. Iorgu Iordan a prezentat la Facultatea de umanistică și științe a Universității din Montevideo două conferințe despre „Lexicul limbilor iber-romance” și „Spaniola și Romania ca arii laterale ale latinității”. La conferințe au participat cadre didactice ale Universității, specialiști în lingvistică, membri ai Comisiei naționale U.N.E.S.C.O., studenți și numeroși oameni de știință și cultură.

În cadrul interviului luat de televiziune acad. Iorgu Iordan a vorbit despre știința lingvistică și despre cercetările lingvistice în R. P. Română.

Însărcinatul cu afaceri ad-interim al R. P. Românie la Montevideo, Traian Moraru, a oferit la legătie o cotelet în cinstea acad. Iorgu Iordan. Au fost prezenți dr. Mario Cassinini, rectorul Universității din Montevideo, prof. dr. Rodolfo Talice, decanul Facultății de umanistică și științe, prof. Luis Isern, decanul Facultății de medicină, prof. dr. Clemente Estable, vice-președintele Comisiei naționale U.N.E.S.C.O., profesori universitari, oameni de știință și cultură, reprezentanți ai M.A.E. din Uruguay.

Acțiuni ale forțelor patriotice din Vietnamul de sud

NEW YORK 8 (Agerpres). — Într-un articol al corespondentului său din Saigon ziarul „New York Times” relatează despre noile succese ale forțelor patriotice din Vietnamul de sud. În cursul ciocnirilor care au avut loc la 6 februarie, scrie ziarul, aproximativ 250 de partizani au provocat pierderi grele trupelor guvernamentale, capturînd peste 100 de arme.

Ziarul subliniază că detașamentele de partizani, a căror activitate se intensifică tot mai mult, au provocat zilele acestea o mare înfrîngere

trupelor guvernamentale în luptele ce s-au desfășurat în delta fluviului Mekong, la 85 mile sud-vest de Saigon. În cursul altei operații partizanii au ocupat avanspostul Toi-Lay, la 15 mile la sud de Kan-To, unul din marile orașe din delta fluviului Mekong. După aceea, partizanii au atacat două companii ale armatei sud-vietnameze trimise în ajutor. În urma acestor operațiuni au fost uciși 32 de militari sud-vietnamezi, 20 au fost răniți, iar alți 38 au fost dați dispăruți.

Formarea noului guvern de la Saigon

SAIGON 8 (Agerpres). — La Saigon s-a anunțat simbătă dimineața componența noului guvern sud-vietnamez format de generalul Nguyen Khanh care în afară de postul de prim-ministru și-a asumat și funcția de președinte al Comitetului militar revoluționar.

Șeful statului a fost desemnat generalul Duong Van Minh, liderul juntei militare înlăturată de la putere de generalul Khanh la 30 ianuarie 1964 și principalul autor al loviturii de stat antidiemiste. Totodată, Nguyen Ton Hoan care s-a întors recent din Franța unde a fost exilat, Nguyen Xuan Khanh, guvernatorul Băncii Naționale și generalul Do Mau, fost ministru al informațiilor în timpul vicepreședinției al Consiliului de Miniștri. Portofoliul afacerilor externe în noul guvern a fost atribuit lui Phan Huy Quet. Generalul Tran

Thien Khiem a fost numit ministru de război.

După prezentarea noului guvern sud-vietnamez, generalul Nguyen Khanh, care deține posturile de prim-ministru și de președinte al Comitetului militar revoluționar, a dat publicității o proclamație către poporul sud-vietnamez din care reiese că în Vietnamul de sud va continua lupta împotriva mișcării de eliberare națională. El a promis în această proclamație organizarea unor alegeri parlamentare.

Generalul Duong Van Minh, șeful statului, a făcut, de asemenea, o declarație în care a subliniat că linia politică a Consiliului militar revoluționar urmărește „să răspundă exigențelor conjuncturii actuale”, referindu-se în acest sens la continuarea luptei împotriva partizanilor și la prevenirea oricăror „încercări de neutralizare” a țării.

Ce se va discuta la Ottawa și Washington

AGENCIA „REUTER” DESPRE HOME ȘI E. R. BUTLER

VIZITA LUI A. DOUGLAS- HOME ȘI S.U.A. ÎN CANADA ȘI S.U.A.

LONDRA 8 (Agerpres). — Primul ministru britanic, A. Douglas-Home și ministrul său de externe, E. R. Butler pleacă azi într-o vizită în Canada și S.U.A. Luni și marți Ottawa, miercuri și joi Washington vor găzdui pe cei doi oameni de stat englezi care vor avea, în cele două capitale, convorbiri oficiale cu primul ministru canadian Lester Pearson și respectiv cu președintele S.U.A., Lyndon Johnson.

Potrivit agenției Reuter, care se referă la informații obținute din surse guvernamentale, în cadrul acestor convorbiri vor fi examinate mai multe probleme. Dezarmarea este una din problemele căreia i se va acorda multă atenție întrucît toate cele trei țări sînt

membre ale Comitetului pentru dezarmare de la Geneva. Home, se spune la Londra, intenționează să ceară președintelui S.U.A. amănunte asupra propunerilor americane în acest domeniu. Problemele legate de situația din Germania și Berlin nu vor fi discutate decât în termeni generali, precizează Reuter. Este, de asemenea, de așteptat că la Washington să se exprime din nou interesul american pentru participarea Angliei la flota nucleară, multilaterală, în legătură cu care premierul Home a declarat că, de fapt, guvernul britanic nu formulează obiecții politice ci numai de ordinul eficienței.

Reuter mai citează, printre problemele care vor fi examinate, cele privind „actualele regiuni de criză”: problema Ciprului, despre care secretarul de stat al S.U.A. spunea la conferința sa de presă din 7 februarie că, fără îndoială, ea va trebui, „într-un anumit stadiu”, să fie luată în discuție de către Comitetul de Securitate. Apoi situația creată în Asia de sud-est în urma constituirii Federației Malayez, problemă care va fi examinată în lumina rezultatelor obținute de tratativele duse de ministrul de justiție al S.U.A., R. Kennedy, cu oamenii de stat dintr-o serie de țări ale regiunii respective, în lumina încetării focului la frontiera dintre Federație și Indonezia precum și a evoluției conferinței miniștrilor de externe de la Bangkok.

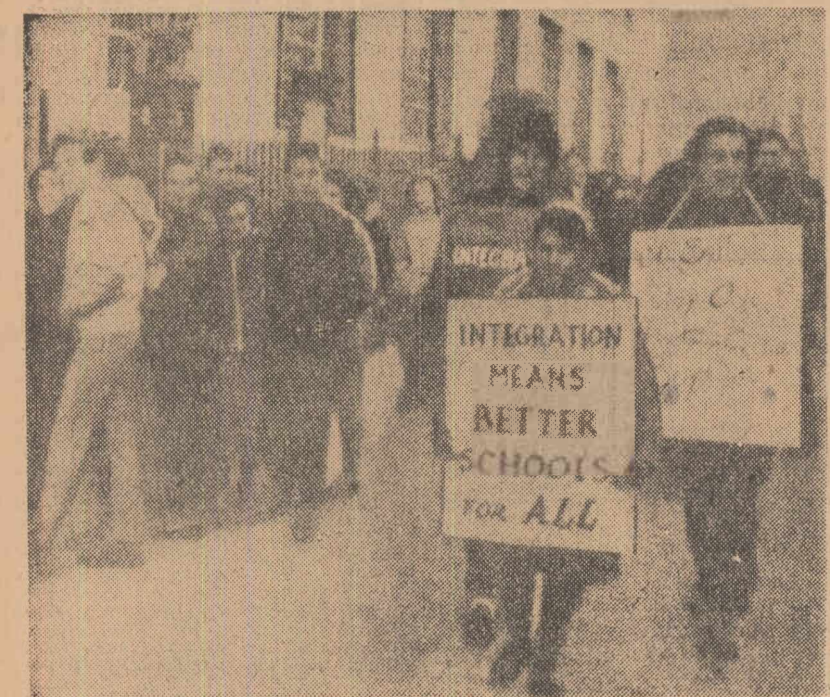
În domeniul problemelor economice, atât la Ottawa cât și la Washington discuțiile se vor concentra asupra celor două conferințe comerciale care se vor întruni în primăvara aceasta la Geneva: conferința O.N.U. pentru comerț și dezvoltare și sesiunea G.A.T.T. — așa-numita rundă Kennedy. Se vor discuta și tendințele de extindere a comerțului est-vest, ce se manifestă tot mai puternic în toate cele trei țări, dar care în S.U.A. se lovesc de opoziția anumitor cercuri interesate în menținerea practicilor comerciale discriminatorii față de țările socialiste și mai ales față de Cuba.

Demersurile Q. S. A. pentru reglementarea relațiilor dintre S. U. A. și Panama

WASHINGTON 8 (Agerpres). — După cum s-a mai anunțat, organismul consultativ provizoriu al O.S.A. a adoptat propunerea de constituire unei comisii generale pentru a ancheta cauzele diferendului american-panamez și a încerca să găsească o reglementare a conflictului. Într-un comunicat dat publicității la Washington se subliniază că a fost aprobată crearea mai multor comisii speciale de lucru care vor fi însărcinate să studieze diferite aspecte ale diferendului. Numărul membrilor și sarcinile acestor comisii speciale vor fi definite de comisia generală cu prilejul viitoare sale ședințe. Totodată, a fost creată o comisie, alcătuită din reprezentanți ai Mexicului, Brazy-

liei, Republicii Costa Rica, Paraguayului și Uruguayului, care va pleca în cel mai scurt timp în Republica Panama pentru a-și începe lucrările. Printre sarcinile acestei comisii se află efectuarea unei anchete cu privire la incidentele petrecute în zilele de 9 și 10 ianuarie în zona Canalului Panama, să propună procedurile pentru menținerea păcii pînă ce va fi găsită o soluție finală și să ajute Statele Unite și Panama în eforturile lor pentru reglementarea conflictului.

Organismul consultativ provizoriu al O.S.A. a adresat, de asemenea, un apel guvernelor S.U.A. și Republicii Panama „de a se abține de la orice act care ar putea duce la violarea păcii în Panama”.

În fața școlii Seward Park din New York, în ziua boicotului școlilor publice. Un grup de elevi demonstrează pentru integrare. Pe pancarta din prim plan se poate citi: „Integrarea înseamnă școli mai bune pentru toți”.

Pastlunea pentru fotbal a unor da adesea loc la incidente care necesită intervenția poliștilor, așa cum se poate vedea în fotografia alăturată. La Rojas Hngă Buenos Aires, Argentina, după terminarea unui meci, un suportor înflăcărat a lănat cu orice preț să capete ca amintire tricoul jucătorului favorit. Chiar și cu prețul unei încăle-

